

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

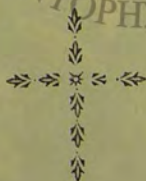
ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΥΠΟ

ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΓΟΥΡΥΚΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΕΝ ΚΑΛΑΜΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΝΙΚΟΛ. Γ. ΚΑΒΟΥΡΑ

1911

ΣΟΙ ΤΩ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΝΘΕΩ ΙΕΡΑΡΧΗ
ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΩ ΠΑΤΡΙ ΑΘΑΝΑΣΙΩ
ΠΡΟΦΩΝ ΤΑΥΤΗΝΙ ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΥΜΝΩΜΙΑΝ
Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΟΡΤΥΝΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου

Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν προοιμακὸν τὸ «Μακάριος ἀνὴρ»

Εἰς τὸ «Κύριε ἐκέκραξα ἰσιῶμεν στίχ. ἔξ.

Ἦχος β΄. Ποίοις εὐφημῶν στέμμασι.

Πάντες οἱ εὐσεβεῖς σήμερον, ἀνυμνήσωμεν τὸν Ἱεράρχην, τὸν ἀθανασίας ἐπώνυμον, καὶ Ἀθανασίου ἐφάμιλλον, Χριστιανουπόλεως ποιμένα. Δοχεῖον λαμπρὸν γενόμενον τοῦ πνεύματος, τὸ σῶμα σὺν τῇ ψυχῇ ἀποκαθάραντα, τῆς τῶν παθῶν τρικυμίας. Ὅθεν ἠξιώθη, ἀενάως θαυματοουργεῖν, Χριστῷ παριστάμενος, τῷ σώσαντι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δεῦτε ἐν ἱεροῖς μέλεσι, καταστέψωμεν τὴν θεῖαν Κάραν, εὐδίας οὖσαν ἀνάπλωσιν, καὶ πάμπολλα θαύματα βρῦουσαν, καὶ πιστοὺς κινδύων λυτρομένην. Βοῶντες, σὲ ἀνυμνοῦμεν παντοδύναμε, προστάτην καὶ ἀρωγὸν ἡμῖν ἐκφήναντα, τὸν Ἀθανάσιον ὄντως, οὗ τὸ θεῖον σκῆνος, εὐδίας πολλῆς πληροῖς, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Θαῦμα ἐκκλητικὸν γέγονε, καὶ κατέπληξε τοὺς τολμητίας, τοὺς βεβήλους χειρας ἐκτείναντας, καὶ τὰ λείψανά σου συλλήσαντας. Ἐκλονίσθη πᾶσα ἡ οἰκία, καὶ κρότος, φρικτός καὶ μέγας καὶ παννύχιος, σὲ ζῶντα καὶ μετὰ θάνατον ἀπέδειξε. Καὶ οἱ αὐτόπται νῦν ζῶσιν· οὗτοι μαρτυροῦσιν, ὅτι σὺ εἰ θαυματοουργὸς κλεινέ Ἀθανάσιε. Εὐχαῖς σου πάντες σωθεῖημεν.

Πόθῳ θεοτερπεῖ σήμερον, ἀσπασώμεθα τὸ θεῖον σκῆνος, τοῦ ἀξιαγᾶστου Πατρὸς ἡμῶν, Ἀθανασίου τοῦ μάκαρος, τοῦ κρουνοῖς, δακρύων καθαρθέντος. Τὸ μέγα τῆς Γορτυνίας ἐγκαλλώπισμα, καὶ θεῖον Μονῆς Προδρόμου στύλον ἄσειστον, τῆς εὐποιίας τὸν πλοῦτον, τὸν αἰεὶ δηλοῦντα, ἀγανάκτη-

σιν τοῦ Θεοῦ, τριγμῶ τῆς σῆς λάρνακος· τιμῶμέν σε Ἀθανάσιε.

Δόξα Ἦχος πλ. α'.

Ὡς θαυμασιά σου τὰ ἔργα Χριστέ! Ἀνέδειξας ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις, θαυματουργὸν τὸν Ἱεράρχην σου Ἀθανάσιον. Σὲ γάρ τὸν βαρύτεμον ποθήσας μαργαρίτην, τὸν πλοῦτον καὶ τὴν δόξαν, σκύβαλα ἐλογίσαιο. Καὶ τοῖς ἔχνεσί σου ἀκολουθῶν, πνεῦμα καὶ σῶμα ταῖς ἀρεταῖς ἀπεθέωσεν. Ὅθεν τὸ ἀεπίβλεπον κύριε» ἐκφωνῶν, λαμπρότατον, ἄστρον, πρὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἔωρᾶτο (*) Τὴν δ' ὀλολύζουσαν γοερώως, ἐπὶ τοῦ θείου λειψάνου, νεκρὸς τὴν χεῖρα ὕψωσε, καὶ ταύτην ἠλόγησε. Μεγαλουργέ Ἀθανάσιε, πρέσβευε τοῦ ἰουθῆναι ἡμᾶς, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ Βελίαρ καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς

Εἰσοδος. «Φῶς ἰλαρόν». Τὸ προκείμενον.

Τὰ ἀναγνώσματα τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

Ἰδιόμ. Εἰς τὴν Λιτὴν. Ἦχος Α'.

Τοὺς ὑπὲρ ἀνθρωπὸν ἀγῶνάς σου, καὶ τὰς πυκνὰς χαμενίας, πῶς μὴ θαυμάσωμεν, Ἱεροφάντα θεσπέσιε. Ἀρχῆθεν γάρ προορισθεὶς, τὸν τιμαλφῆ καὶ ἰσάγγελόν τῆς παρθενίης χιτῶνα, ἄσπιλον διεφύλαξας. Καὶ τοῖς τερπνοῖς καὶ χαμαιζήλοις τοῦ βίου χαιρεῖν εἰπὼν, νύκτωρ τε μεθ' ἡμέραν τῷ Σωτηρὶ ἐβόας. «Ἡ ψυχὴ μου ἐκολλήθη ὀπίσω σου. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι». Ὅθεν ἀνεληθὼν, εἰς τὸ περίβλεπτον Ἱεραρχίας ὕψος, ἐπινεύσει τῆς Θεοτόκου, πᾶσαν ἀρετὴν ἑαυτῷ ἐνεθησαύρισας, καὶ θαυματουργὸν θεαυτὸν ἀναπέφηνας. Πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν. Πάτερ Ἀγιώτατε.

(*) Ἡ ἀπόλυτος αὕτη ὀνομαστικὴ ἐτέθη ἐξ ἐπίτηδες, καθότι ἡ ταυτοπροσωπεῖα ἐτέρου ῥήματος ἤθελε βλάβη τὸν ρυθμὸν.

Τὴν πίστιν τεύριχε, τὸν δρόμον τετέλειε, ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνισάμενος, ὁ Χριστιανουπόλεως Ἀθανάσιος. Ποιμένων γάρ καὶ πυκτεύων, καὶ τὴν σάρκα δουλαγωγῶν, τοῖς πᾶσι, πάντα γέγονεν, ἵνα πάντας κερδήσῃ. Καὶ τὸν Σωτήρα μιμούμενος, ὑπὲρ τῶν προβάτων τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐτίθει. Διό, καὶ τοῦτον ἐδόξασεν ὁ Χριστός, καὶ ζῶντα καὶ μετὰ θάνατον. Τῷ τρισηλίῳ οὖν φωί, φαιδρὸς παριστάμενος, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τοῦ Εὐαγγελίου κήρυξ διαπρῦσιε.

Ὡς ἀργαλέος ἐστὶν ὁ δρόμος τῆς ἀρετῆς! Διό καὶ παρὰ Θεοῦ στεφανοῦται, οἱ ἀναβάσεις ἐν τῇ καρδίᾳ τιθέμενοι, καὶ ἀκλιῶς πολεμοῦντες, καὶ κόσμον καὶ κοσμοκράτορα. Ἄλλ' ὦ Κερκύρας βλάστημα, καὶ Γορτυνίας καύχημα, τῆς Χριστιανουπόλεως Ἱεροουργέ καὶ ποιμάντωρ, ἐν οὐρανοῖς χοροβατῶν, καὶ ἐπὶ γῆς ἀπείροις θαύμασι δοξασθεῖς, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, Πάτερ Ἀθανάσιε.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Σήμερον σαρτήσωμεν, καὶ πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἱεράρχου. Τὸν Σωτήρα τοῦ παντός, οὗτος ἐπιποθήσας, γονεῖς, μνησιτὴν, σὺν τοῖς λοιποῖς τοῦ βίου θελγήτεροις ἀπηνήσατο. Καὶ τῇ λυχνίᾳ ἐπιβάς διὰ τῆς Θεοτόκου, τῇ ἀόκνῳ διδασκαλίᾳ. Θεὸν καὶ ἀνθρωπὸν ἐκήρυξε Φύβω καὶ τρόμφ δὲ τοῦτον θύων, ὄλην ἐν αὐτῷ τὴν Τριάδα ἐπεσπάσατο. Καὶ τὴν ψυχὴν τῆς τῶν παθῶν ἀχλύος ἐκαθάρας, γυμνητιῶντων καὶ πειναλέων, χηρῶν τε ὀρφανῶν ὑπῆρξε παραμύθιον. Ὅθεν τοῖς θαύμασιν ἐδοξάσθη, μέλλοντα προειπὼν, καὶ τοὺς τῆς λίμνης βατραχούς ἀφώνους ἀπηργάσατο, αὐθις δὲ τούτοις τὸ κοάζειν, μετὰ καιρὸν ἐχαρίσατο. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ, εἰρήνην τῇ πίστει δώρησαι καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν στίχον ἀπόστιχα Προσόμοια

Πανεύφημοι μάρτυρες

Διάδοχος ὄφθης ἀληθῆς, πάτερ Ἀθανάσιε, τῶν Ἀποστόλων. Καὶ ἔνδοξος, καὶ διαπρύσιος, τοῦ Χριστοῦ θεράπων, καὶ ποιμὴν ἐγγήγορος, εἰσάγων καὶ ἐξάγων τὸ ποιμνιον, ὃ ἐλυτρώσατο, ὁ Σωτὴρ ἰδίῳ αἵματι, καὶ ἐλαύνων πρὸς νομὴν σωτήριον.

Στίχ. Διὰ τοῦτο ἔχρισέ ὁ Θεός.

Γορτύνιοι ἄπαντες τορῶς, δεῦτε συναθροίσθητε, καὶ τὸν ποιμένα ὑμνήσατε, καιασπαζόμενοι, ἐν ἀπλείῳ πόθῳ, σῶμα τὸ μυρίπνοον, καὶ Κάραν τὴν ἁγίαν καὶ πάντιμον, τὴν ἀπελαύνουσαν, ἰὰ πολλὰ δεινοπαθήματα, καὶ φρουροῦσαν, τοὺς πιστῶς προστιρέχοντας.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε.

Τῷ πόθῳ Χριστοῦ τραθεῖς σοφέ, Ἱεράρχα ἔνδοξε, θαυματουργέ Ἀθανάσιε, καὶ τοῦτον ἀκλινῶς, ἐν τοῖς στέροισι φέρων σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, προλέγειν ἡξιώθης τὰ μέλλοντα. Αὐτὸν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Λαμπροφανῆς καὶ πανένδοξος ἐπέφανεν νῦν ἡ μνήμη σου, Ἀθανάσιε. Ἀγγελικῶς γὰρ βιώσας, ἐν μέσῳ τύρβης τῆς κοσμικῆς, τὸ χεῖρον τῷ κρείττονι καθυπέταξας, καὶ τὴν σὴν ποιμνὴν ἀόκνως, τῶν κακοδόξων Αἰρετικῶν ἄτροτον διεφύλαξας. Ὅθεν τῶν τῆδε ὑπεραρθεῖς, τῶν Ἀποστόλων ὁμόσκηνος γέγονας. Καὶ ὑπερφυῶς θαυματουργῶν, τοὺς τὴν σὴν μνήμην τελοῦντας ταῖς εὐλογίαις οὐρανόθεν καταστρέφεις, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἑορτῆς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α'.

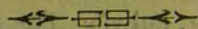
Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τοὺς τελοῦντας τὴν μνήμην, καὶ τιμῶντας τὸ σῶμά σου, καὶ πανευλαβῶς προσκυνοῦντας τὴν μυρίπνοον Κάραν σου, ὡς ἔχων παρερησίαν πρὸς Θεόν, ἰκέτευε Χριστὸν, τὸν ἀγαθόν, καὶ ταῖς σαῖς θερμαῖς πρεσβείαις, τῶν κινδύνων σῶξε, ὦ Ἅγιε Ἀθανάσιε. Ἐχων δὲ καὶ συμπρεσβευτήν, τὸν μέγαν Κυρίου Προδρόμον, ἔσο ἀοράτως τῆς μονῆς, φρουρός καὶ προπύργιον.

Δόξα, καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς

Καὶ Ἀπόλυσις

Ταῦτα καὶ εἰς τὸ «Θεὸς Κύριος» ψάλλομεν.

Εἰς τὸν Ὄρθρον

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα α'.

Τὴν ὠραιότητα

Βίον ἰσάγγελον Θεομακάριστε, Πάτερ διήνυσας, ἐν μέσῳ κλύδωνος τοῦ κοσμικοῦ καὶ τῶν κακῶν, καὶ ὕλης τῆς φθειρομένης. Ὅθεν ἀπεξήρανας, τῶν δακρύων τοῖς ρεύμασι, τῶν παθῶν μακάριε, τὸν ἀκάθεκτον χεῖμαρρον. Διὸ καὶ πρεπωδέστατα μέλομεν, πιστεῖ σὴν τὴν μνήμην Ἱεράρχα.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πανήγουριν φαιδράν, ἱερὰν πανδαισίαν, σικριτῶσα ἐκτελεῖ ἡ μονὴ τοῦ Προδρόμου, σοφέ Ἀθανάσιε, ἐν τοῖς κόλπῳις κατέχουσα, τὴν σὴν πάντιμον καὶ θεοβράβευτον Κάραν, ἀνυμνοῦσά σου τοὺς ἐναρέτους ἀγῶνας. Διὸ ταύτην φύλαττε.

Καὶ νῦν.

Παρθένος ἀληθῶς, πρὸ τοῦ τόκου Παρθένε· Παρθένος ἀληθῶς, ἐν τῷ τόκῳ Παρθένε, Παρθένος Ἀειπάρθενος,

μετὰ τόκον διέμεινας, καὶ Παρθένον Σὲ ὁμολογοῦμεν Παρ-
θένε, καὶ ἐλπίζομεν ἐν σοὶ Παρθένε σωθῆναι. Κυρία Ἀσι-
πάρθενε.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς

Τὸν Γορτυνίτις, ἀδελφοί φρουρόν καὶ φύλακα, καὶ τοῦ Προ-
δρόμου τῆς μονῆς ἔχεισμα ἄσειστον, Ἐθανάσιον πάν-
τες τὸν Ἱεράρχαις, προφρόνως νῦν ἐορτάσωμεν ἐν ᾧδαις.
Βοῶντες ἀκαταπαύστως, φροῦρε ἡμᾶς καὶ περισώζε Ἄγιε,
παντοδιπῶν ἀσθενειῶν, καὶ πάσης ἄλλης θλίψεως καὶ παν-
τοίας κακώσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Οἱ ἀναβαθμοί· τὸ ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος.

Τὸ Προκειμένον. Ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίου Κυρίου, ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Πᾶσα πνοή. Ἐγγέλιον εἰς Ἱεράρχην.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

«Ἐλέησόν με ὁ Θεός».

Ἀθανάσιε Πάτερ, τῇ πολιτείᾳ ἰσάγγελε, καὶ πιστὲ Χρι-
στοῦ θεράπων, ὡς ἔχων παρησίαν πρὸς Αὐτόν, περιέ-
σωζε ἡμᾶς ταῖς εὐπροσδέκτοις προσβείαις σου, ἐκ παντοίων
κινδύνων, ὅτι πρὸς σὲ καταφεύγομεν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν Σου.

Ὁ κανὼν τοῦ Ἁγίου οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Μέλω τοῦ Χριστοῦ θεῖον Ἱεροφάντην.

Ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις.

Μαρτίνος. Ὡδή α'. Ἦχος α'.

Ὡδή ἐπινίκιον.

Μολπὴν σοὶ προσάγοντι, κανόνος τούτου, προσδέχου ὦ
Ἄγιε· καὶ τὰ μά πταίσματα, νοός μου τὰς ἐπιτροπὰς, σαῖς
πρὸς Θεὸν θερμαῖς λιταῖς ἄρδην ἐξάλειψον.

Ἐχθρὸν τὸν παμπόνηρον, ἤσχυνας Πάτερ στερορέ Ἀθανά-
σιε. Χριστιανοπόλεως, ποιμὴν καὶ ἱερουργὲ πατήσας
ταῖς σαῖς ἀρεταῖς τούτου τὰ ἔνεδρα.

Ἀμπρῶς σὲ ἐδόξασε, θαύμασι πλείστοις Τριάς ἡ ὑπέρ-
θεος, καὶ τὴν θείαν κάραν σου, πανέντιμον θησαυρόν,
καὶ τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν πᾶσι δεδώρηται.

Παντοίοις δεδόξασαι, καὶ ἐν τῷ βίῳ, Πάτερ Ἀθανάσιε,
θαυμαστοῖς τέρασιν. Ἀρχὴ γὰρ σὴ ὑποβαλὼν, βαιρά-
χους κοάξοντας ἀφώνους κατέστησας.

Θεοτοκίον.

Μαρία πανάχραντε, εὐλογημένη φωτός, οἰκητήριον, καὶ
ναὸς Πνεύματος σύ γέγονας ἀληθῶς. Τὸν γὰρ Υἱὸν τὸν
τοῦ Θεοῦ Παρθένος ἐκύησας.

Ὡδή γ'. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Ἀθανάσιε ἰσάγγελε, σὺ ἀπαρνήσω σοὺς γενιήτορας· καὶ
ἐγκατέλιπες μνηστήν, καὶ τοῦ βίου τὰ θέλημα, καὶ τὸν
Κύριον ἠγάπησας, τὸν ἡμᾶς ἀγαπήσαντα.

Τὸν γοητεύτριαν δεσμεύσαντα, καὶ νεκρᾷ χειρὶ εὐλόγησαν-
τα, τὴν ἐπὶ φέρετρον τὸ σόν, γοερῶς ὀλούζουσαν. Ἀ-
νυμνοῦμέν σε προφρόνως, Ἱερέ Ἀθανάσιε.

Ὅτε εὐλόγεις τὸ σόν ποιμνιον, καὶ ἐξεφώνεις τὸ «ἐπίβλε-
ψον» οἱ τὴν καρδίαν καθαρὸί, ἄστρον φεγγαβολώτα-
τον, πρὸ τοῦ στόματός σου ἔβλεπον, εὐλαβῶς ἐξιστάμενοι.

Θεοτοκίον.

Ἀγιώτερα πάσης κτίσεως, σύ, ὦ Παρθένε ἀναδέδειξαι, καὶ
καθαρώτατος ναὸς, καὶ πυρίμορφον ὄχημα, καὶ παλά-
μιον τοῦ λόγου, τοῦ τὸν κόσμον λυτρώσαντος.

Κάθισμα. Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αισχύνθητε ἐχθροὶ τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ πάντες ὄντισαι τῆς ἀθέου μερίας, οἱ θαύματα τεράσια, ἀναιδῶς μὴ πιστεύοντες, καὶ νῦν ἔλθετε Ἀθανασίου τὸ σκῆνος, ἰδεῖν, πῶς αὐτό, εὐωδιάζει ἀρρήτως, καὶ δαίμονας τέρπεται.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς

ᾠδὴ δ'. Ἐν πνεύματι προσβλέπων.

Νοσήματα διώκεις, καὶ πάθη χαλεπά, καὶ τὰ σπερματοφόρα Ἰζιάνια σοβεῖς. Τῶν ἐν θερμῇ καρδίᾳ σὲ επικαλουμένων, καὶ τὴν ἁγίαν Κάραν σου κατασπαζομένων, ὦ Θεοφόρε Ἀθαλάσσε.

Χριστὸν ἐπιποθήσας τὸν Θεῖον Λυτρωτὴν, ἐκ τῶν γηίνων Πατέρο, ἀνύψωσας αὐτόν. Δι' ἐγκρατείας ἐκάθηρας τὸ σαρκίον, καὶ ὄντως ἀνεδείχθης τροφὸς τῶν πενομένων. Ὁθεν τὴν μνήμην σου γεραίρομεν.

Ρηγνύεις σὺ τὸ ὄρος ποιῆ τῆ τοῦ δεσμοῦ, ὡς περρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον πολλήν. Ὁθεν ὑμνοῦμεν Θεὸν τὸν καλῶς εἰδότα, τοὺς λατρευτὰς καὶ φίλους αὐτοῦ ἀντιδοξάζειν, καὶ θαυματοῦν ἀπείρους θαύμασιν.

Γύσεων πλημμύρα ἢ σὴ λάρναξ σοφέ, καὶ νοσημάτων πέλει ταχὺς φυγαδευτής. Διὸ ἀκέστορα ἔχει σε ἢ Προδρόμου, μονὴ καὶ Γορτυνία καύχημα καὶ προστάτην, Ἱερουργε πανιερώτατε.

Θεοτοκίον.

Ροώδη φύσιν κόσμου τῷ τόκῳ σου Ἀγνή, ἐπαναφέρεις ἀδύς εἰς ὃ ἦν ἀπ' ἀρχῆς. Διὸ Παρθένον πρό τόκου καὶ ἐν τῷ τόκῳ, καὶ μετὰ τόκον πάντας, ὦ Κεχαριτωμένη, ὁμολογοῦμεν ἐμμελέστατα.

ᾠδὴ ε'. Τὴν σὴν εἰρήνην.

Στεινὴν καὶ τεθλιμμένην σὺ βαδίσας ὁδόν, ρεύμασι θαλάσσης ἡν ἡν σάρκα ἡμάρινας, ἐν τῷ κρυπτῷ ταῦτα ποιούμε-

νος. Ὁθεν ὁ Χριστὸς σὲ τοῖς θαύμασι δοξάζει.

Ταῖς σαῖς πρεσβείαις Ἱεράρχα φρούρει ἡμᾶς, ὅτι πλὴν σου ἄλλον ἀρωγόν οὐ γινώσκουμεν, ἐν Γορτυνίᾳ οἱ τιμῶντές σε ἑλατὴ γὰρ πέλεις ποικίλων νοσημάτων.

Οργὴν Θεοῦ φρικώδη, τριγμῷ δηλοῖς σῆς σοροῦ, καὶ τὰ ἀναρίθμητα σίφη τῆς ἀκριδος ἀπήλασας, καὶ κατεξήρανας τὸν δάκτυλον, τοῦ τολμήσαντός σου τῇ Κάρα προσεγγίσει. (1)

Υγρὰν ἀύχμησαν σαῖς εὐχαῖς ποιεῖς σὺ τὴν γῆν, καὶ τὴν ἀπειθοῦσάν σοι κόμην ἐρημιά παρῆδωκας. Τοὺς γὰρ νεκροὺς οὗτοι κατέβαιον, ἐκ πολλῆς ἀνοίας καὶ δεισιδαιμονίας. Θεοτοκίον.

Τὴν σὴν βοήθειαν, Κόρη δίδου ἡμῖν, ἄλλην γὰρ ἐκτός σου Παρθένον οὐκ ἔγνωμεν, μετὰ τὸν τόκον, ὦ Πανάσπιε. Ὁθεν Σὲ τιμῶμεν Ἀγνή ὡς Θεοτόκον.

ᾠδὴ ζ'. Τὸν προφήτην Ἰωάν.

Θανατόβροτος πηγῆ. Ἀθαλάσσε σοφέ, ἢ σὴ Κάρα ἀληθῶς ἀνεδείχθη τοῖς πιστοῖς, καὶ καύχημα, τῶν Γορτυνίων βοῶντων πρόφθασον.

Εχρισέ σε ὁ Θεός, μύρω θείῳ νοητῷ, ἀρχποιμένα ἡμῶν καὶ τὸ σῶμά σου λαμπρῶς, ἐδόξασε, σὺν εὐωδίᾳ νῦν σωζόμενον.

Γνα σαῖς εὐχαῖς καὶ γῶ, εὐρω ἴλεων Χριστὸν, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, ἐν ἡμέρᾳ τῇ φρικτῇ, ἐξύφινε, τὰ τῆς σῆς μνήμης ἑόρτια.

Θεοτοκίον.

Γλεῶν μοι τὸν Υἱόν, Σὺ ἀπέργεσαι Ἀγνή, τὸν σὺν ἀναρχον Πατρί, καὶ τῷ Πνεύματι ὄντε, κηρύττομεν Θεὸν ἅϊ τε καὶ ἄνθρωπον.

(1) Ὁθωμανοὶ τις ἐγγύσας ποτὲ ἐν Καρτυνίᾳ τὴν Κάραν τοῦ Ἀγίου διὰ τοῦ λιχανοῦ, ἠσθάνθη ἐπὶ τινος ἡμέρας ἀπονάρκων τοῦ δακτύλου.

Κοντάκιον Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁδοξασθεὶς παρὰ Θεοῦ θανασιῶς, δι' εὐωδίας καὶ θανάτων ποικίλων, ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις Ἀθανάσιε φάνηθι ταχύτατος καὶ θερμὸς ἀντιλήπτωρ, τῶν δεινῶν λυτρούμενος τοὺς πιστῶς σὲ τιμῶντας, καὶ τοὺς τὰ λείψανα κατέχοντας τὰ σά, πρὸς μετανοίας ὁδὸν χειραγώγησον. Ὁ οἶκος.

Φώτισόν μου τὴν φρένα, σθένωσόν μου τὴν χεῖρα, ὦ πνεῦμα ζωοποιὸν καὶ ἀδιάγαθον, ὅπως ὑμνήσω ἀοριπεπῶς τὸν χθιζά τε καὶ πρωῖζα ἐκ Κερκύρας ἀνατείλαντα φαεινὸν φωστῆρα τῆς Ἐκκλησίας καὶ λάτριν Χριστοῦ Ἀθανάσιον. Καταφρονήσας γάρ τῶν γενητῶν καὶ χαμαιζήλων, ὡς δυνατὸν τὸ κατ' εἰκόνα ἀκηλίδωτον διετήρησεν, ἀγγελικῶς τὸν βίον διήνυσεν, καὶ τῷ διττῷ τῆς ἀρχιερωσύνης τε καὶ ἀσκήσεως χαρίσματι λαμπροθεὶς, ἐν οὐρανῷ τὴν ψυχὴν ἀνεβίβασεν. Τῶν δὲ νομιζόντων μύθους εἶναι τὴν ἀρετὴν καὶ τὰ θαύματα δυσσεβῶν τὰ σέοματα κατεφίμωσεν. Ὅθεν τῆς μυριπλόου ἐμπιπλάμενοι εὐωδίας, καὶ τὴν πανίερρον αὐτοῦ μνήμην τελούντες βοῶμεν. Ὡ θεε Πατέρ, πρὸς μετανοίας ὁδὸν ἡμῶν χειραγώγησον.

Συναξάριον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ νέου, Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως, τοῦ θαυματουργοῦ.

Στίχοι.

Πέφευγεν ἐχθροῦ τοῦ βροτοκτόνου βέλη

Ὁ εὐλογητὸς καὶ μέγας Χριστοῦ λάτρης

Ἄλλο ἄμμα φασφάρον νῦν γε Ἀθανασίοιο.

Ἀθανάσιος ὁ ἐν ἁγίοις, Ἀρχιεπίσκοπος Χριστιανουπόλεως, (Χριστιανούπολις ἐλέγετο ἢ νῦν Ἐπαρχία τῆς Τριφυλίας, ἧς πρωτεύουσι ἦν ὁμόνομος, καὶ ἔκειτο εἰς τὸ νῦν

χωρίον Χριστιάνους καλούμενον) γέννημα καὶ θρέμμα τῆς καλλιγόνου Κερκύρας ἦν, γεννηθεὶς περὶ τὰ τέλη τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος τὸ 1664 ἐκ γονέων εὐσεβῶν, καὶ ὁ πατὴρ του ἔκαλετο Ἀνδρέας, ἡ δὲ μήτηρ του Εὐφροσύνη. (α) Ὡς ἔχων ὁ Πατὴρ αὐτοῦ, ἐπίσημόν τινα θέσιν παρὰ τῷ Ἐνετῷ κυβερνήτῃ τῶν Ἴονίων Νήσων, μειώθηκε πανοικί εἰς Καρύμνιαν, συμπαρακολουθήσας τὸν τότε Κυβερνήτην τῆς Πελοποννήσου ιεροδιορισθέντα τὸ 1684. Ἡ Πελοπόννησος ἅπασα, ὡς καὶ αἱ Ἴονιοι νῆσοι, ἦσαν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἐνετῶν. (β) Ἐκτὸς τοῦ ἁγίου ὁ πατὴρ αὐτοῦ εἶχε καὶ ἑτέρους τρεῖς ὧν ὁ μὲν εἰς νημφευθεὶς ἀποκατέστη εἰς Χριστιανούπολιν, ὁ δὲ ἕτερος, Ἀντώνιος καλούμενος, ἔμεινεν ἐν Καρυταίνῃ λαβὼν εἰς γυναῖκα τὴν αὐταδέλφην τοῦ τότε διωσῆμου ἀρματωλοῦ Ἀθανασίου Κουλά, (Κατετάν Θανάση κοινῶς ὀνομαζομένου) ὁ δὲ τρίτος εἰς τὰ στρατιωτικὰ κλίσειν ἔχων, κατετάχθη εἰς τὸ Ἀρμυράλιον Ἐνετικὸν ἰάγμα, ἰὸν δὲ Ἀναστάσιον (οὕτως ὀνόμαστο ὁ ἅγιος πρότερον) πρὸς τὴν παιδείαν καὶ μάλιστα τὴν ἐσωτερικὴν ὁργάνια, παρέδωκε πεδιδύθεν εἰς παιδευτὰς ἐξόχους κατὰ τὴν ἀρετὴν καὶ παιδείαν (καὶ ἐπὶ τοιούτοις, ἀμφιλαφεὶ παιδεῖα καὶ ἀρετῇ κεκοσμημένοι ἀνδράσι, κανχάται ἢ Κέρκυρα) Ὁ δὲ παῖς τυχὼν εἰς ἐξ ἐκεῖνων, οὗς ὁ Θεὸς προέγνω καὶ προώρισεν, καὶ ἐπέλεσε καὶ ἐδόξασεν, ἀπέδωκε μᾶλλον τῇ χριστιανικῇ διδασκαλίᾳ, ἢ τῇ θύραθεν. Διὸ καὶ νέου ἔει ὄντος, ἐπέλαμψεν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ διάθεσις ἀμικῆς τῶν παθῶν καὶ τῆς μετανοίας, ἐγκράτεια ἀπαρδειγματιστος, προσευχὴ ἀέννητος, ἐλευθεριότης καὶ μετάδοσις τοῦ πατρικοῦ πλοῦτου εἰς τοὺς πένητας, συνεχῆς

(α) Ὡς διηγείτο ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Ἰωσήφ Ἀνδρῆς εἰς τινὰ τῶν εὐσεβῶν φίλων του.

(β) Οἱ Ἐνετοὶ κατεῖχον, ὅτε ἡ Κωνσταντινούπολις ἠλώθη ὑπὸ τῶν Τούρκων τὴν Ἐπιάνησον, τὴν Ναυπλίαν τὴν Μεθώνην, τὴν Κορώνην, τὴν Πύλον, Μογεμβασίαν, Ναύπακτον, Κρήτην καὶ τὴν Εὐβοίαν. Ἐν τῷ μεταξύ συνέβησαν τινες μεταβολαὶ ὑπὸ τῶν Τούρκων ὡς πρὸς τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας. Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ 1651 μέχρι τοῦ 1718 ἡ Πελοπόννησος ἦν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ἐνετῶν, ὑποτάξαντος αὐτὴν τοῦ ἡρώος Μοροζίνη βοηθουμένου ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ Καινέμαρκου. Ἐκτοτε δὲ (1718) ὑπετάχθη ὑπὸ τῶν Τούρκων.

μειάλιψις τῶν ἀρχαίων τοῦ Χριστοῦ μυστηρίων, τακτικῆ φοίτησις ἐν ταῖς ἱεραῖς συναξεσι, χριστιανικῆ καὶ φιλοπροσήγορος συμπεριφορὰ πρὸς πάντας τοὺς συναναστρεφόμενους, ταπεινώσις ἐμβρυϊκῆς, καὶ ἐν γένει, ἀποστροφή πρὸς πᾶσαν ματαιότητα. Προσελάθει ἀπὸ σιγῆς εἰς σιγὴν, καὶ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέρας ἵνα προσθέτῃ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ νέαν τινὰ χριστιανικὴν ἀρετὴν καὶ προσπελάσῃ τῷ Θεῷ περισσότερον. Διὰ τοῦτο καὶ πολλὰκις προσευχόμενος ἔλεγεν ἐνδομύχως τὸ Δαβιτικὸν ἔκλεινον «Γνώρισόν μοι Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, » ὅτι πρὸς σὲ ἦρα τὴν ψυχὴν μου». Ὅτε δὲ ἐφθασεν εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν ὁ παῖς ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον, ὡς τοῦτο συμβαίνει τοῖς πλείστοις. Καύχημα καὶ χαρὰν νομίζουσιν οἱ γοεῖς, ἵνα βλέπωσι υἱοὺς υἱῶν καὶ θυγατέρας θυγατέρων. Καὶ ὅτιως καλὸν καὶ τῇ ὄψει ἡδονικὸν καὶ εὐάρεστον εἶπε τὸ νὰ βλέπῃ τις υἱοὺς, θυγατέρας ἐγγόνους, ὡς νεόφυτοι ἐν αἰῶνι κύριον τῆς τραπέζης αὐτοῦ ἰδουμένα, πλήν ἢ παρθενία μέγα καὶ ὑψηλὸν καὶ τοῖς Ἀγγέλοις ὁμοίμον. Αἰὸ καὶ ὀλίγοι οἱ ταύτην ἀσπαζόμενοι, καὶ πάνυ ὀλίγοι, οἱ δὲ ἀφ' αὐτῆς σωζόμενοι «Πολλοὶ εἰσὶ κλητοὶ ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.» Ὁ Ἀθανάσιος λοιπὸν, ὑπογραμμὸν ἔχων τὸν Παῦλον καὶ τὴν λοιπὴν τῶν Πατέρων χορείαν, καὶ πρὸς ὑψηλότερον τελειότητα βαδίζων, ἀπώθει τὴν περὶ νυμφεύσεως τοῦ Πατρὸς πρότασιν, προφασίζόμενος ὅτι μὲν τὸ ἄσπιτον τοῦ καιροῦ, ὅτι δὲ τὰς διαφορὰς τοῦ βίου περιπετείαι, καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ ὠριμότερον. Ἄλλ' ὁ Παῖς ἔμενεν ἀκαμπτος ἐπιμένων καὶ ἐπιστεῦδων ἵνα πραγματοποιήσῃ τὸ μελετώμενον. Ὅθεν καὶ ἀκοντος αὐτοῦ τὸν ἡγεβώσασεν εἰς κόρην τινὰ, ἐπισήμου τινὸς πλουσίου ἐκ Πατρῶν, ἀνυλόγου βεβαίως καὶ τῆς ἀξίας, καὶ τῆς οἰκογενείας. Ἐπιστάτος δὲ τοῦ καλλιῆλου τῶν γάμων καιροῦ, ἐπεμφεν αὐτὸν ὁ Παῖς πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἰς Ναύπλιον τὴν πρωτεύουσαν τότε τῆς Πελοποννήσου, ὅπως κατασκευάσῃ κατὰ τὸ εἶδη τὰ νυμφικὰ ἐνδύματα ὅσον οἶόν τε πολυτελῶς. Ἄλλ' ὁ Ἀθανάσιος, ἀφ' ἐνὸς μὲν πιεζόμενος ὑπὸ τοῦ Πατρὸς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὑπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ ἱεροῦ αἰσθήματος ὑποκαίόμενος, καὶ μεγίστην ἀποστροφήν πρὸς τὰ κοσμικὰ αἰ-

σθανόμενος, εὐρέθη μεταξὺ σφύρας καὶ ἄκμωνος, δηλ. εἰς θέσιν ἀμήχανον καὶ στενοχωρίαν ὑπέμετρον περὶ τοῦ πρακτέου. Καὶ δὴ τῆς ὁδοπορίας ἀρξάμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τῆς ὁδοῦ, διαιάξας τοὺς σὺν αὐτῷ ὑπηρέτας ὅπως προπορευῶνται, καὶ μικρὸν τῆς ὁδοῦ παρεκκλίνας ἔπεσε πρηνὴς εἰς τὰ γόνατα δεόμενος μετὰ δακρύων καὶ καρδίας συντετριμμένης καὶ λέγων: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς μου, ὁ νεφροὺς καὶ καρδίας ἐτάζων καὶ τὰ κρυπτά τῶν ἀνθρώπων » σαφῶς ἐπιστάμενος. Σὺ οἶδας τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν θέλησίν μου. Οἶδος, Κύριε καρδιογνώστα, ὅτι ἐκ κοιλίας » μητρὸς μου Σὲ ἐτόθησα καὶ ἠγάπησα. Καὶ νῦν ἡ ψυχὴ μου ἀσχάλοισα καὶ ἀπαναινομένη τὸ βίαιον τοῦτο ἐγγείσθημι, μετὰ κατανώξεως καὶ φόβου βοᾷ Σοι. Γνώρισόν μοι, » Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι. Κύριε ὁ Θεὸς μου μὴ ἐγκαταλίπῃς με, διότι ἐκολλήθη ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω σου.»

Ταῦτα ἐνθέριμος εὐξάμενος ὁ Ἀθανάσιος, εἶχετο τῆς ὁδοῦ. Καὶ φθὰς εἰς Ναύπλιον ἔθετο εἰς πρᾶξιν τὴν κατασκευὴν τῶν ἐνδυμάτων, ἀλλὰ πάντοτε ὑπὸ τὸ κράτος τῆς πάλης τῶν λογισμῶν, καὶ τῆς ψυχρότητος καὶ ἀδιαφορίας ἐκείνης, ἣν δεικνύει τις, ὅταν αἰσθάνηται ἀηδίαν καὶ ἀποστροφήν εἰς τι. Ὁδήλοτε δὲ ἐπέπυστο τὸν Θεὸν παρακαλῶν καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, πρὸς τὸ σέβας ἀπεριόριστον παιδιόθεν εἶχε, καὶ μετὰ φόβου καὶ τρόμου θείου, τὸ ὑπεραγὸν καὶ μετὰ Θεὸν παντοδύναμον τοῦτο ὄνομα διὰ στόματος ἔφερε. Μετὰ δὲ τὸ πέρας τῶν ἐνδυμάτων, ἠτοιμάσθη νὰ ἐπανέλθῃ, ὅτε πλέον ἡ θλίψις καὶ στενοχωρία του ἐπεξετάθη. Μέλλων λοιπὸν τὴν ἐπιούσαν ἀναχωρῆσαι, ἐπιφράνεται αὐτῷ καθ' ὕπνου ἡ Θεοτόκος μετὰ τοῦ Προδρόμου, λέγουσα: «Σκεῖος ἐκλογῆς καὶ ὑπηρέτην τοῦ Υἱοῦ μου, » βούλομαι σὲ γενέσθαι, ὦ Ἀθανάσιε, (α) πέμψον, αὖν, » τοὺς δούλους μετὰ τῶν νυμφικῶν ἱματίων πρὸς τὸν σὸν

(α) Ἐνταῦθα ἡ Θεοτόκος, προσφώνησε καὶ τὴν ἀρχιερατικὴν προσωνυμίαν, μὴ καλέσασα αὐτὸν Ἀναστάσιον, ἀλλ' Ἀθανάσιον. Τοῦτ' αὐτὸ ἐφώνησεν ἡ Θεοτόκος, καὶ ἐπὶ Λέοντος τοῦ Μοκέλλη, καλέσασα αὐτὸν, «Λέων Β σιλεῖ», ἐνῷ ἦτο εἰσὶ ἐκείτης. Ἴδε ὑπόμνημα τῆς Ζωοδόχου πηγῆς τῆ Παρασκευῆ τοῦ Πάσχα.

» γεννίτορα, καὶ ἡ κόρη ἐτέρω ἀνδρὶ συζευχθήτω. Σὺ δὲ
 » πορεύου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὅπως λάβῃς ὅ,τι ὁ
 » Υἱὸς καὶ Θεὸς μου ἠδύοκῆσε.» Ταῦτα ἡ Θεοτόκος μετὰ
 τοῦ Ἰωάννου εἰποῦσα ἀφανεῖς ἐγένοντο. Ὁ δὲ ἐξυπνήσας
 καὶ ἔντρομος γενόμενος, διελογίζετο τίς ἢ ξένη αὐτῆ θέα;
 Παρανίκα δὲ ἐλθὼν εἰς θείαν ἀλλοίωσιν, ἀνεβόησεν ἔνθους.
 Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῆς σωτηρίας μου, ὁ ὑποδείξαι μοι εὐ-
 δοκήσας τὴν ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ ἐ-
 ξαγαγὼν με τῆς θλίψεως καὶ στενοχωρίας μου. Οὐχὶ τὸ ἐμὸν
 ἀλλὰ τὸ τοῦ Κυρίου μου γενέσθω θέλημα. — Ὅστις τὸν
 Θεὸν ἀγαπήσας, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀγαπηθῆεις, ἠξιώθη γὰρ δοκι-
 μάσῃ τοιαύτην ὑπερφυῆ καὶ ἀνεομήνευτον ἐμφάνειαν, ἐκεῖ-
 νος δύναται γὰρ ἐνοήσῃ ἐν ποίῳ βαθμῷ πνευματικῆς εὐφρο-
 σύνης καὶ ψυχικῆς ἀγγαλιάσεως, εὐρίσκειτο κατὰ τὴν σιγ-
 μὴν ἐκείνην ὁ θεοκεῖλος οὗτος ἄνθρωπος. — Γράψας οὖν πά-
 ραυτα ἐπιστολὴν καὶ διὰ τῶν ὑπηρετῶν αὐτῆν τῷ Πατρὶ ἐπι-
 στείλας, ἔλεγε ἰάδε· «Πέμψον, ᾧ Πάτερ, τῇ μέτρῃ τοῦδε ἡ-
 » μετέρᾳ μνηστῆ, τὰ νυμφικὰ ἱμάτια καὶ ταύτην συμβού-
 » λευσον, ἵνα ἕτερόν τινα ἐκλέξῃ ἑαυτῇ πρὸς συμβίωσιν, διό-
 » τι ὁ Ἀναστάσιος ἀναχωρεῖ εἰς τόπον μακρυνόν, καὶ οὐδέ-
 » ποτε αὐτὸν πλέον θὰ ἴδῃ». Ταῦτα, γράψας, ἀνεχώρησεν
 εἰς Κωνσταντινούπολιν τὸ 35ον ἔτος ἄγων τότε τῆς ἡλικίας
 του. Σχετισθεῖς δὲ μετὰ τοῦ διοικοῦντος τότε τὸν Πατριαρ-
 χικὸν θρόνον Γαβριήλ, καὶ ἐκδηλώσας αὐτῷ τὴν ἐπιθυμίαν
 του, ὅτι διηλ. ἐφλέγετο ὑπὸ τοῦ διακαοῦς πόθου, ἵνα ἀσ-
 σπασθῆ τὴν μοναχικὴν ζωὴν, εἴτισε τὸν Πατριάρχην γὰρ τὸν
 χειροτονίῃ Ἱεροδιάκονον, ὅτις δοκιμάσας καὶ ἰδὼν τὴν
 σύνεσιν τοῦ ἀνδρός, ἐνταυτῷ δὲ καὶ τὴν ἐνάρετον καὶ ἀγίαν
 αὐτοῦ διαγωγὴν, χειροτονεῖ τοῦτον ἐν τοῖς Πατριαρχείοις,
 καὶ μετὰ τινα ἔτη προάγει τοῦτον καὶ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ
 προσβυτέρου. Κατὰ δὲ τὸ 1711, ὅτε ὁ διάσημος ἐκκλησια-
 στικὸς ῥήτωρ Ἡλίας Μηνιάτης ἦν ἱεροκέρυξ εἰς Κέρκυραν,
 ὁ τότε Ἐνετὸς κυβερνήτης τῆς Πελονήσου Ἄγγελος Ἐ-
 μμ, γινώσκων ἐκ τοῦ πλησίον τὸν Μηνιάτην, καὶ ὑπεραγα-
 πῶν αὐτὸν διὰ τὰ ἔξοχα πρῶτεραίματά του, ἐπρότειναν αὐτὸν
 εἰς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ὡς ὑποψήφιον τῆς τότε χηρευούσης

ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Χριστιανουπόλεως. Ἄλλ' ὁ Μηνιάτης εἴτε
 κινούμενος ἀπὸ τὴν ἀρετὴν τῆς ταπεινοφροσύνης, εἴτε γινώ-
 σκων ὅτι, ἵνα ἐπιτύχῃ τὴν ὠφέλειαν τοῦ πλησίον ἠδύνατο
 ἵνα ἐπιτύχῃ τοῦτο κάλλιον εἰς Κέρκυραν εὐρισκόμενος, δὲν
 ἐδέχθη τὴν πρότασιν. Τοῦτου δὲ πικραιθέντος, ὁ Πατρι-
 ἀρχης ἐχειροτόνησεν ὡς τοιοῦτον τὸν Ἀθανάσιον. Ἀναβάς
 λοιπὸν ὁ Ἀθανάσιος τὸν μέγαν καὶ ὑψηλὸν τῆς ἀρχιερω-
 σύνης βαθμὸν, συνηθάνθη οἶον καὶ ἠλίκον βάρος ἐπὶ τῶν
 ὤμων ἐδέξατο ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Ὅθεν φθὰς εἰς
 τὸ ἐμπιστευθὲν αὐτῷ ποιμνιον ἐνέγραψε πρῶτον ἐν τῇ καρ-
 δία αὐτοῦ τὸ «Χριστὸς ὁ υἱὸς ἡμῶν ἐπαθεν, ἡμῖν πολυμπάνων
 ὑπογραμμῶν, ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἰχνεσιν αὐτοῦ, εἰ
 » δὲ ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν
 προβάτων.» Πρὸς δὲ τοῦτοις διὰ μνήμης ἔχων πάντοτε τὸ ὁ
 ποιῆσας καὶ διδάξας, οὗτος μέγας κληθήσεται, προσέθηκεν
 ἀρετὰς ἐπὶ τῶν ἀρετῶν καὶ πόνους ἐπὶ τῶν πόνων. Καὶ δὴ,
 βλέπων, ὅτι οἱ Ἐνετοὶ τότε, πλαγίως πως ἐπεβουλευόντο τὴν
 θρησκείαν προσπαθοῦντες γὰρ ἐλατνίσωσι τοὺς ὑπεκόους
 τῶν ὑποστηρίζοντες τὴν ἀριστείαν, καὶ ἀπαγορευόντες τὰ
 γράμματα, ὅπερ οὐδ' αὐτοὶ οἱ ἄγριοι Τοῦρκοι ἔπραξαν, ἐ-
 στρεψὶ πᾶσαν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, εἰς τὴν κατὰ τόπους τῆς
 ἐπαρχίας του ἀνέγερσιν Σχολείων πρὸς ἐκμάθησιν τῶν ἱερῶν
 γραμμάτων. Καὶ διὰ λόγων καὶ δι' ἔργων, ἐδίδασκε τοὺς
 Χριστιανούς, ὅπως μένωσι σταθεροὶ καὶ ἀκλόνητοι εἰς τὴν
 ἀγίαν ἡμῶν πίστιν, τὴν ὁποίαν ἐστρέωσε τὸ αἷμα 12 ἐκα-
 τομμυρίων μαρτύρων, καὶ ἡ ὁποία κατενίκησε καὶ ἀντίστη
 εἰς τὰ τῶν διωγμῶν καὶ τῆς ἀθεΐας 18 αἰῶνων ἄγρια κύματα.
 Παρεκίνησε αὐτοὺς περιοδεύων ἵνα στέλλωσι τὰ τέκνα των εἰς
 τὰ σχολεῖα, ὧν τὰ πλεῖστα δι' ἰδίων δαπανῶν συνίστα, ὅπου
 ἡ κοινότης ἐκείνη ἦν ἄπορος, ὅπως μανθάνοντα τὰ ἱερὰ
 γράμματα ὡς καὶ τὰ Ἑλληνικά, στηρίζονται εἰς τὴν πατρῶαν
 εὐσεβείαν. Δεύτερον δὲ διὰ τῆς διδασκαλίας καὶ συνδρομῆς
 αὐτοῦ, ἀνεγέρθησαν πολλοὶ κατὰ τὴν Ἐπαρχίαν του χριστια-
 νικοὶ γαιοὶ, ἐκ τῶν ὁποίων, εἰς εἶναι καὶ ὁ νῦν εἰ σωζόμενος
 ἐν Τριφυλίᾳ παρὰ τῇ κόμῃ Χριστιάνους, ἔρημος καὶ ἐτοι-
 μόροπος, θρυμῆσιος διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὸ πολυποικίλον

βυζαντινόν σχέδιον, ἐκ πλίνθων ὀπιῶν (τεύβλων) φκοδομη-
 μέος, καὶ ἕτερος ἐν Καρυταίνῃ ὁ νῦν σωζόμενος ἐπ' ὀνό-
 ματι τῆς Θεοτόκου σχέδιον τὸ αὐτό (α). Τρίτον ἐσκορπαζεν,
 ἔδιδεν ἀφθονοπαρόχως τοῖς πένεσι παντ' ὅσα συνῆγεν ὡς
 δικαίωματα, ὑπανδρεύων κόρας ἄνδεις καὶ ὄρφανάς, τρέφων
 πεινῶντας, ποτίζων διψῶντας, ἐνδύων γυμνοὺς, παρηγορῶν
 τοὺς θλιβομένους, νοσησίων τοὺς ἀτάκτους, ἐπιτιμῶν τοὺς
 ἀπειθεῖς, ἐπανάγων τοὺς πεπληγημένους, καὶ τοὺς σκληρο-
 καρδίους καταμαλάσων. Καὶ εἰς μὲν τοὺς ἰθυσταῖς καὶ αὐ-
 θάδεις ἦν μάλιστα καταπηγιακὴ καὶ βαρεῖα, ἐλέγχουσα καὶ
 προσκαλοῦσα αὐτοὺς εἰς μετάνοιαν, εἰς δὲ τοὺς εὐθεῖς τῇ καρ-
 διά, καὶ μετανοῦντας μελίχριος καὶ ἠγῆος. Καὶ εἰς μὲν τοὺς
 ἐναρέτους, ὑπογραμμός καὶ τύπος ἀρετῆς, εἰς δὲ ῥαδιούρους
 καὶ ἀμελεῖς πλήτηρον διεγερτικὸν καὶ ὁδὸς μετανοίας. Οὐκ
 ἔξω δὲ τοῦ προκειμένου σκοποῦ, ἵνα εἰπομέν τινα καὶ περὶ
 τῆς τότε συμπεριφορᾶς καὶ διαίτης τοῦ Ἁγίου.

Ἡ διαίτα καὶ συμπεριφορὰ τοῦ φωστῆρος τούτου ἔξωτε-
 ρικῶς δὲ καὶ πραγματικῶς ἦν αὐτόχρομη ταπεινότης καὶ ἄ-
 οικησις αὐστηρὰ, αἰτία δὲ ἦν ἡ ἐξῆς Ἐναντίορητον εἶναι,
 ὅτι οἱ Ἐνετοὶ καθ' ὃν καιρὸν ἦσαν κύριοι τῆς Πελοποννή-
 σου ὡς καὶ πρότερον, εἶχον φθάσει εἰς μέγα πολυτελείας βαι-
 μὸν καὶ Ἐυρωπαϊκῆς συμπεριφορᾶς. Ὁ Ἁγιος λοιπὸν, ὡς
 ἔχων τὴν ὑψηλὴν τῆς ἀρχιερωσύνης θέσιν, εὗρίσκετο καὶ ἄ-
 κων εἰς ἄμεσον σχέσιν καὶ συναναστροφὴν μετὰ τῶν Ἐνε-
 τῶν ἡγεμόνων διοικητῶν καὶ ἄλλων ὑπαλλήλων. Ἐπάναγ-
 κες λοιπὸν ἦτο ἵνα δι' ἐξωτερικῆς τιμῆς μεγαλοπρεπειᾶς, θαμ-
 βῶ ἦ τοὺς σαδαναπάλους καὶ ὑποκρύπτει τὰς ἀρετὰς του
 συζημιτιζόμενος τοῖς χρόνοις καὶ τοῖς ἀτόμοις. Πλὴν ἡ ἀ-
 λήθεια εἶναι αὕτη, ἥτις ἐκ τῶν ὑστέρων ἐλαμψε, καὶ μέχρι
 τοῦδε διατόχως ἐλέγετο. Εἶχε μὲν κλίνην πολυτελεῆ κατὰ τὸ
 φαινόμενον, καὶ ἐνίοτε ἀβροδίαιτον τράπεζαν, ἄλλων ἐπισή-
 μων ξενιζομένων, πλὴν ὑποκάτωθεν τῆς κλίνης εἶχε ψιαθῖον
 καὶ τριχίνην στρωμνὴν, ἐπὶ τῆς ὁποίας διενυκτερούσε προσευ-

(1) Ὁ Ἁγιος εἶχε δύο Μητροπόλεις, τὴν μὲν ἐν Χριστιανουπόλει ἐνθα
 τὸν χειμῶνα διέμενε, τὴν δὲ ἐν Καρυταίνῃ.

χόμενος γονυκλιτῶς καὶ τοῖς δάκρυσι τὴν στρωμνὴν βρέχων.
 Ἡ συνήθης τροφή του ἦτο, ἄρτος καὶ ὕδωρ εἰς δόσιν με-
 τριωτάτην καὶ χόρτα ἀνευ ἐλαίου. (α) Ἡ ἐνδυμασία ἔξω μὲν
 σιροικὴ, ἔσωθεν δὲ κατασάριον τρίχινον. Ταῦτα μὲν ἐγὼ
 δὲν εἶδον, ἀλλὰ πῶς ἐξηγεῖται ἄνθρωπος ἐν τρυφῇ καὶ πολυ-
 τελεῖα ζήσας τὰ δοξασθῆ καὶ ζῶν διὰ θαυμάτων καὶ μετὰ θάνα-
 τον, δι' εὐωδίας ἀρρήτου καὶ πλείστον ἄλλων θαυμάτων;
 Ὡστε ὁποιασδήποτε καὶ ὁποιασδήποτε ἀρετὰς εἰς φαντα-
 σθῆ τις ὅτι εἶχεν ὁ Ἁγιος, καὶ ἐπιχειρήσῃ νὰ τὰς διηγηθῆ,
 ἔλλατον τῆς ἀληθείας ἔρεϊ. Ἐκ τῶν ὑστέρων λοιπὸν δύναται
 τις νὰ συμπεράνῃ ὅτι ὁ Ἀθανάσιος ἔφθασεν εἰς τὴν ἀγιότητα
 ἐκείνην, εἰς ἣν ἔφθασαν οἱ Βασιλεῖοι καὶ Χρισόστομοι ἢ καὶ
 αὐτοὶ τολμῶ εἰπεῖν οἱ Ἀπόστολοι. Ὅθεν καὶ ὁ Θεός, ἐδό-
 ξασεν αὐτὸν μερικῶς μὲν ζῶντα γενικῶς δὲ μετὰ θάνατον.

Πρὶν ἢ ἐπιχειρήσω λοιπὸν τὴν διήγησιν τινῶν θαυμα-
 σίων, ἅτινα ὁ Μεγαλοδύναμος Ἰησοῦς, δι' αὐτοῦ ἐποίησε,
 ζῶντος ἔτι τοῦ Ἁγίου, κρίνω εὐλογον νὰ ἀναγράψω τὴν ἐ-
 ξῆς ἰδέαν μου, ὅπως διασκεδάσω πᾶσαν δυσπιστίαν τῶν ἡ-
 μετέρων ἀναγνωστῶν, περὶ τῶν ρυθισσομένων θαυμάτων.
 Πολλοὶ τῶν εὐσεβῶν ἀκούοντες διαφόρους ἀδελφοὺς τῶν διη-
 γουμένων περὶ διαφορῶν θαυμάτων, ἢ καὶ ἀναγινώσκοντες
 ἐν τοῖς μαρτυρολογίοις καὶ τοῖς βίοις τῶν Ἁγίων, τὰ διά-
 φορα τεράστια τὰ ὑπὸ τῶν πάλαι ἁγίων καὶ διαφορῶν ἄν-
 δρῶν ἐνεργηθέντα ἐνδιάζουσι, καὶ ἀρίνουσιν οὕτως εἰπεῖν,
 νὰ ἀναβαίνωσιν ἐν τῇ διανοίᾳ τῶν πολλοὶ ἀμφιβολίας καὶ δυ-
 σπιστίας διοταγμοί, οἵτινες ἀνθιστάμενοι προτείνουσιν «ἀρά
 » γε ἀληθῆ ταῦτα; ἀρά γε οὕτως ἔχουσι; μήπως εἰσὶν ὑ-
 » περβολαὶ καὶ θεοβλαβείας ἀποτελέσματα;» Ἴσως δὲ τις
 καὶ τῶν ἐμῶν ἀναγνωστῶν, ἀναγινώσκων τὰ ἐκτιθέμενα τὸ
 αὐτὸ πάθη πάθημα. Ἄλλ' ἀτρέμας ἐχέτω. Ὅταν γεγογός τι
 ὑπ' ἀνθρώπων ἐκτιθέμενον, καὶ ἐν τῷ πέπλῳ τῆς τοῦ χρό-
 νου παλαιότητος περιτυλισσόμενον τύχη νὰ ἦναι καὶ ἀμάρ-
 τυρον, τότε ἔχουσι κάποιον λόγον οἱ διαταγμοί, ἄλλ' ὅταν

(α) Τοῦτο, δύναται νὰ ἴδῃ τις ὅτι ἐπρατε καὶ ἡ Θεοφανῶς, σὺν γιος Λε-
 οντος τοῦ σοφοῦ, ἥτις Βασιλίσσα Αὐγούστον ἔσωθεν φαινόμενη, ἔσωθεν ἦν
 ἀσκήτρια, (ἴδε ὑπόμνημα τῶν Ἁγίων Πάντων. (Πεντικοστύριον).

ἐγὼ φέρω μάρτυρας ζῶντας ἤδη, καὶ ἰδίους ὄμμασιν ἰδόντας τινὰ τῶν θαυμάτων τοῦ ἁγίου τούτου, τότε θὰ μείνῃ ἀρά γε ἐλαχίστη ἀμφιβολία ; οὐδαμῶς.

Φέρε λοιπὸν διηγησώμεθα πρῶτον, ὅσα ζῶν ἔπραξε, τὰ ὁποῖα διέσωσεν ἢ παραδόσῃς, εἶτα δὲ καὶ μετὰ θάνατον. Διεσώθη ἐκ παραδόσεως, ὅτε, ὁ Ἅγιος Ἰερουργεὶ κατ' ἦν στιγμὴν ἐξήρχετο τῆς ὥρας τοῦ ἱεροῦ πύλης, ἵνα ἐκφωνήσῃ, τὸ «Κύριε, Κύριε ἐλίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ ...οἱ καθαροὶ τὴν καρδίαν καὶ ὁλοσπῶν ἐνάρατοι Χριστιανοὶ ἐβλεπον ἔμπροσθεν τοῦ σιόματος αὐτοῦ φεγγοβόλον καὶ λαμπρότατον ἄστρον. Ὅτε δὲ τιστῶν Χριστιανῶν προσῆλθε ποτέ, καὶ ἐκ μεγίστης πρὸς τὸν Ἅγιον εὐλαβείας τῷ ἀνεκοίνωσε τὸ φαινόμενον. Σίγα, τέκνον, τῷ εἶπε, διότι ἀπατάσαι. Ἀντανάκλασις φωτός, ἔνεκα τῶν πολλῶν ἐν τῷ Ναῶ φώτων, βλέπεις, καὶ οὐχί τοιοῦτόν τι, ὅπερ λέγεις. Ἀφοῦ δὲ ἐκεῖνος ἐπέμενε, τὸν ἐπετίμησε δορυμύτατα, καὶ ἐπὶ ποινῇ ἀφορισμοῦ ἐνετείλατο, ἵνα οὐδὲν οὐδενὶ εἴπῃ ἐνόσφ ζῆ.

Εἶς τι χωρίον Μπελιέκη καλούμενον, ὑπὸ δεισιδαιμονίας καὶ σατανικῆς προλήψεως κινούμενοι οἱ κάτοικοι, κατέκαιον τὰ νεκρὰ τῶν τεθνεώτων σώματα, ὀνομάζοντα αὐτὰ βρυκόλαζας, οἵτινες ἔτρωγον δῆθεν τοὺς ζῶντας. Τοῦτο ὁ Ἅγιος πληροφορηθεὶς προσεκάλεσε τοὺς ἐπισημοτέρους κατοίκους τοῦ χωρίου εἰς Καρύταιναν, καὶ ἀφοῦ τοῖς ἀπέδειξεν, ὅτι ἢ ἀποτρόπαιος αὕτη πράξις εἶναι ἀνιχριστιανική, εἶνε ἐκτὸς τῆς φαντασίας, καὶ ἐναντία τῶν Ἀποστολικῶν παραδόσεων καὶ κανόνων, καὶ ὅτι πρέπει νὰ παύσωσιν, ἐνταυτῷ προσέθηκεν, ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἀπέλθῃ εἰς τὴν κόμην των, καὶ ἀφοῦ λειτουργήσῃ θὰ ψάλλῃ εἰς διάφορα μέρη τοῦ χωρίου ἁγιασμούς· ὥστε καὶ ἂν ὑλάρχωσι πονηρά τινα πνεύματα θὰ ἀναχωρήσωσι. Μεταβὰς δὲ ἐκεῖσε ὁ Ἅγιος, πάλιν συνεβούλευσε καὶ προσεπάθησε νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν τοιαύτην συνήθειαν. Ἄλλ' εἰς μάτην. Διότι τὸ τοιοῦτον ἔγεινεν ἔξις, καὶ ἐκ τῆς ἔξεως δευτέρα φύσις. Τὸ δὲ χειρίστον αὐθαδῶς ἀπεφάνθησαν ἐνώπιον τοῦ Ἀρχιερέως, ὅτι δὲν δύνανται νὰ ἀφήσωσι τὴν τοιαύτην συνήθειαν, φοβούμενοι, μήπως οἱ νεκροὶ φάγωσι τοὺς ζῶντας. Πάραυτα ὁ Ἅγιος ἀνεχώρησε καὶ

ἀναχωρῶν, εἶπε «καὶ τὸν κοινοῦτὸν ἐκ τῶν ποδῶν μου τινάσω ἀπὸ τὸν τόπον τοῦτον, καὶ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἔστω ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας, ἐὰν μὴ μετανοήσωσι». Μετ' οὗ πολὺ δὲ τὸ χωρίον ἔρημον ἄγδην ἐγένετο. Διότι ἀναπτύχθησα ἢ ἀλληλοκτονία, ἔνεκα τῶν παθῶν καὶ τῆς ζωοκλοπῆς, ἧς εἶνε τὸ μόνον ἄγκιστρον δι' οὗ ὁ Διάβολος ζωοκτενεῖ τοὺς χωρικοὺς καὶ ποιμένας, ἐπέφερε τὴν παντελῆ ἔξόντωσιν, μάλλον δὲ ἢ ὀργὴ τοῦ ἁγίου. Δείκνυται δὲ τὸ χωρίον νῦν ἔρημον εἰς ἀγροὺς καὶ ἀμπελῶνας μεταβεβλημένον.

Περιοδεύων ὁ Ἅγιος κατὰ τὸ θέρος τὴν ἐπαρχίαν του, ἐφθασεν εἰς τὴν Μεγαλόπολιν. Ἐκεῖ εἰς ἕνα ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως ὑπάρχει μεγάλη τις λίμνη, ἧς ἦτο πλήρης βατράχων. Μετὰ τὸν ἑσπερινὸν ὁ Ἅγιος ἔμεινε νὰ διανυκτερεύσῃ ἐκεῖ μετὰ τοῦ Διακόνου του, ὡς τοῦτο πολλάκις συνείθιζε κατὰ τὸ θέρος, ἵνα ἡσμέστερον καὶ ἐκτενέστερον προσεύχηται. Καθ' ὄλον τῆς νυκτὸς τὸ διάστημα οἱ βάρραχοι ἐκάαζον διὰ τῆς συνειθισμένης φωνῆς καὶ ἔνεκα τῆς πληθῆος θόρυβον οὐ μικρὸν ἐτροξένουν. Ὅθεν ὁ Ἅγιος μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδυνήθη νὰ κλειθῇ ἐπὶ ὀλίγας στιγμὰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του. Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν μετὰ τὴν θεϊαν λειτουργίαν, ὅτε οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἐν τέλει ἠρώτων τὸν Ἅγιον, πῶς διήλθε τὴν νύκτα εἰς τὸ ὑπαιθρον ; ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη. Τὶ νὰ σὰς εἶπω, τέκνα μου· αὐτὰ τὰ βάρραχια, ὅπου πλέον νὰ βουβαθοῦν (καὶ τοῦτο εἶπε χαριεντιζόμενος) ἔκαμνον τόσον θόρυβον ἀπόψε, ὥστε μόλις με ἄφησαν νὰ ὑπνώσω ὀλίγον. Μετὰ δὲ τὸν λόγον τοῦτον οἱ βάρραχοι ἔπαυσαν καὶ ἔμειμαν ἄφωνοι. Ἄλλὰ τότε, οὐδεὶς τῶν περιστάτων ἔδωκε προσοχὴν, καθότι οἱ βάρραχοι δὲν κοάζουν τόσον συχνά τὴν ἡμέραν, ὅσον τὴν νύκτα. Τὸ ἄξιον ὅμως θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως εἶναι, ὅτι οἱ βάρραχοι ἐκτοτε οὐδέ ποσῶς, ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἐλάλησαν, ἀλλὰ νεκρὴ σιγὴ ἐπὶ τῆς λίμνης ἐκράτει. Μεγίστην ἀπορίαν καὶ ἐκπλήξιν ἐνεποίησε τοῦτο καὶ εἰς τοὺς κατοίκους. Μετὰ δὲ δύο ἔτη, ὅτε ὁ Ἅγιος ἐπανῆλθεν εἰς τὸν ἴδιον τόπον πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ αὐτοῦ καθήκοντος, τὸ ἑσπέρας οὐδεμίαν φωνὴν βάρραχου ἤκουσεν. Ἐκ περιεργίας λοιπὸν ἠρώτησεν ἕνα τῶν ἱερέων ἐν μέσῳ τῆς

δηγγύρεως μετὰ τὴν λειτουργίαν, τί ἔγεινε τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν βατράχων, ὅπερ ἠκούετο ἄλλοτε; Ἐπεκρίθη ὁ ἱερεὺς. «Δεσπότη μου, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅπου εἶπατε, ὅτι νὰ βαυβαθοῦν πλέον, διότι δὲν σᾶς ἀφῆκαν νὰ κοιμηθῆτε, οὐδέποτε πλέον ἠκούσθησαν. Τότε ὁ Ἅγιος ὑπομειδιῶν, εἶπε.» Καὶ μετ' ἤκουσαν τὰ εὐλογημέα; μόλις τὴν λέξιν ἐτελείωσε καί, ὡ τοῦ θαύματος! πάλιν ἤρχισαν νὰ καάζουν, μέγαν ποιήσαντες ὄρυμβον.

Συνδιαλεγόμενός ποτε ἐν τῇ Μητροπόλει αὐτοῦ μετὰ τινων ἐν Χριστιανοπόλει προύχόντων, περὶ διαφόρων σπουδαίων τῆς ἐπισκοπῆς υποθέσεων, ἔχων ἀνά χειρὸς τὸ κομβοσχόινον, ὅπερ συνείδηζε νὰ ἔχη ὡς ἱερὸν ἀντὶ κομβολογίου, διακόψας τὴν ὁμιλίαν, εἶπε. Μοὶ φαίνεται, κύριοι, ὅτι ταύτην τὴν σιγμὴν ἀπέθανε τις τῶν ἐν τέλει εἰς Παλαιὰς Πάτρεις (α) Ὀῦτοι δὲ περιεργίας χάριν πάραυτα πέμψαντες περὶ, ὅσις ἀπέθανον καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας, καὶ ἐπανελθὼν ἀνήγγειλεν αὐτοῖς, ὅτι τῷ ὄντι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ ὥραν ὁ ἄρχων ἀπέθανε. Ταῦτα καὶ πλείσιμα ἄλλα ὁ Ἅγιος ζῶν ἐξετέλεσε, διὰ τῆς ἐνοικουσίας αὐτῷ θείας χάριτος, καὶ ἐπὶ 24 ἐνιαυτοῦ τὴν ἐμπιστευθεῖσαν αὐτῷ ποιήσας ποιμένας, παρέδωκε τὴν δόλοφωτον αὐτοῦ ψυχὴν πρὸς Κύριον τὸ 1735, τὸ ἐβδομηκαστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, κατὰ μῆνα Νοέμβριον. Ἐτάφη δὲ ἐν τῷ Ναφ τῆς Μητροπόλεως ὡς ἐροῦμεν ἐφεξῆς.

Ἴνα δὲ οἱ εἰς Χριστὸν πιστεύοντες βεβαιωθῶσι πόσῃν παρησιάν πρὸς Θεὸν ἔχει ὁ Ἅγιος, καὶ κατὰ πόσον ὁ Θεὸς μετὰ θάνατον τὸν ἐδίδαξε, διηγησώμεθα τινὰ τῶν θαυμάτων αὐτοῦ ἐξ ὧν δύο ἦσαν αὐτοπτῶν. Ζῶντος ἔτι τοῦ Ἁγίου περὶ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του γυνὴ τις ἐκ τοῦ χωρίου Σουλιμᾶ, ἦτο μάλιστα, πλανῶσα πολλοὺς καὶ πολλὰς ψυχὰς τῷ Σατανᾷ παραδίδουσα. Ταῦτα μαθὼν ὁ Ἅγιος καὶ προσκαλέσας αὐτὴν ἐπετίμησεν εἰπὼν, ἐάν μὲν παύσῃ νὰ ἐξομολογηθῇ, καὶ νὰ ὑποστῇ κανόνα ἀνάλογον τῶν ἀνομιημάτων

(α) Λέγουσιν ὅτι ἦτο ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου τὴν θυγατέρα εἶχεν ἀρραβωνίσει ὡς προερεθῆ.

της, εἰδὲ μὴ νὰ ἦναι ἀφορισμένη. Ἡ γυνὴ συνελθοῦσα καὶ κατακυρεῖσα, εἶπεν εἰς τὸν Ἀρχιερέα, οὐ μετανοεῖ ἐξ ὅλης καρδίας, καὶ προσφέρεται νὰ τὴν ἐξομολογήσῃ ὁ ἴδιος. Ἐνθους λοιπὸν ὁ Ἅγιος, δραξάμενος τῆς εὐκαιρίας ὅπως ἐξαργύσῃ τῶν δυκτύων τοῦ διαβόλου τὴν πρὸ τόσου καιροῦ ἐξωγρημένην ψυχὴν, ἐξομολογεῖ αὐτὴν, τὴν παρηγορεῖ, καὶ τῆς ἐπιβάλλει κανόνα ἀνάλογον τῶν ἀμαρτημάτων κατὰ τοὺς Ἀπιστολικοὺς κανόνας.

Παρηγγεῖλε δὲ αὐτῇ μετὰ τὸ πέρας τοῦ κανόνος νὰ ἐπανελθῇ ὅπως τὴν συγχωρήσῃ καὶ τῆς δώσῃ τὴν ἀδειαν τοῦ προσελθεῖν τοῖς ἀχράντοις μυστηρίοις. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ, παρὰ πᾶσάν τῆς προσδοκίαν μετῴθει ὅτι ὁ Δεσπότης βαρέως ἀσθενεῖ καὶ πρόκειται νὰ ἀποθάνει. Τρέχει λοιπὸν δρομαία εἰς Χριστιανόπολιν, ἵνα προφθάσῃ, ἀλλ' ἤδη εἶχεν ἀποθάνει, καὶ ἦτο ἡ σιγμὴ, καθ' ἣν ἐκηδεύετο, φερόμενος εἰς τὸν τάφον. Διάσχισασα λοιπὸν τὸ πλῆθος μετ' ὀρμῆς πίπτει πρηνὴς ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου ὀλολύουσα καὶ γασρῶς θρηνοῦσα (οἱ δὲ βασιάζοντες ἐστήσαν) καὶ λέγουσα, «ὦ δυστυχία μου! τί νὰ γίνω ἢ ταλαίπωρος; διατί Ἅγιε τοῦ Θεοῦ με ἀφῆσες τὴν δυστυχίᾳ ἀσυγχώρητον; πῶς νὰ ζήσω τοῦ λοιποῦ ὑπὸ τὸν δεσμὸν τῆς σῆς ἀράς; ἐλέησόν με, Ἅγιε καὶ τῆς ἀράς ἀπάλαξόν με». Ταῦτα μετὰ δακρύων καὶ οἰμωγῶν ἔλεεν ἡ γυνὴ. Ὁ δὲ Ἅγιος παρευθὺς (ὡ τῆς μεγάλης σου παρησιίας πρὸς τὸν Θεὸν Ἀθανάσιε!) ὑψώσας τὴν χεῖρα, ἠύλόγησεν αὐτὴν ὡς περὶ ζῶν. Τοῦτο τὸ τεράσιον ἰδὼν ὁ λαὸς ἐξεπλάγη, βοήσας «Κύριε ἐλέησον».

Ὅτι κατὰ τὸ 1834 ὁ διάβολος διὰ τῶν θυγᾶνων του (α) κατώρθωσε νὰ διαλύσῃ τὰς πλείστας τοῦ κράτους μονὰς, τότε μεταξὺ τῶν ἄλλων συμπεριελήφθη καὶ ἡ τοῦ Προδρομοῦ ἐν Γορτυνᾷ μονή. Κατὰ συνέπειαν, ἐστάλησάν τινες παρὰ τοῦ τότε ἐν Δημητσάνῃ διοικητοῦ (ἐπάρχου) Π. Νέγκα ἐξ Ὑδρόρας, ὅστις νομίζω, ὅπως καταγράψαντες καὶ παραλαβόντες τὴν κινήτην περιουσίαν τῆς Μονῆς μεταφέρωσιν ἐν τῷ ἐπαρχεῖῳ. Καὶ δὴ ἐλθόντες οἱ ἱεροκλήλοι οὗτοι, οἱ τῶν Βανδάλων βανδαλικώτεροι καὶ τοῦ χριστιανικοῦ ὀνόματος ἀνάξιοι,

(α) Τῆς ἀντιβασιλείας Ὁθωνος Ἀρμαναπέργου.

ήρασαν μεταξύ τῶν ἄλλων, τὰς ἀργυρὰς τοῦ Ναοῦ, κειμή-
 λιας, τὰς περιηρογραφώμενας εἰκόνας, τὰ χρυσοῦφαντά τε καὶ
 μὴ ἱερὰ ἄμφια (β) καὶ τὸ λιβανόσεβες καὶ πάντολμον, τὰ ἄ-
 χραντα Δισκοπότηρα, τὴν Δόγγην, τὸν Ἀστέρα, τὸν Σπόγγον,
 τὴν Λαβίδα, τὴν Μοῦσαν, τὸ Ἀντιμύσιον, καὶ εἴα ἄλλα
 τοιοῦτον ἱερὸν τε καὶ εὐαγές, καὶ ἐντὸς κατεροδωπαμένων σακ-
 κίων σπιβάσαντες, ἐνθα πᾶν βδελυρὸν καὶ ρυπαρὸν ἐνατίθητο
 μετέφερον ταῦτα ἐν τῷ τῆς διοικήσεως καταστήματι. Τότε
 δὴ τότε, σὺν τοῖς ἄλλοις βεβήλοις χεῖρας ἐκτείναντες, ἐσύλη-
 σαν κατὰ κιβώτια τὰ περιέχοντα τοῦ Ἁγίου τὰ ἱερὰ λείψανα
 (γ). Μετενεγκόντες δὲ πάντα ταῦτα ἐν τῷ ἐπαρχίῳ, τὰ μὲν
 ἱερὰ λείψανα ἔσρησαν περιφρονητικῶς εἰς τόπον ἀνεπιμέλη-
 τον (ὡς δὲ τινες λέγουσιν ἐν τῷ καταγέῳ), τοὺς δὲ σάκκους
 ἐπὶ τῶν σανίδων τοῦ πατώματος ἐξεκένωσαν. Τότε ἐβλέπε-
 τις, ἐνθεν μὲν τὴν ἱερὰν Λαβίδα, ἐνθεν δὲ τὴν Δόγγην (ὡ
 τῆς ἀπείρου σου ἀνοχῆς Θεάνθρωπε Ἰησοῦ!) τὸν Σπόγγον,
 τὸν Δίσκον, τὸ Ἅγιον Ποτήριον κατὰ γῆς ἐρριμένα, ὡς τινα
 τῆς ἀγορᾶς περίτριπτα ὄνια. (Ἄλλὰ κορῆσθητε τῶν ἀσεβῶν
 ὀργῶν σας, ὧ βεβήλοι καὶ μετ' ὀλίγον ὄψασθε). Ἐπελθού-
 σης νυκτός, περὶ τὸ μεσονύκτιον κρότος φοικτός ἐκ τοῦ ἱεροῦ
 λειψάνου ἀκούεται, ὡσεὶ ἐξερριζοῦτο μέγα τι καὶ ὑψίκοσμον
 δένδρον, καὶ σὺν τῷ κρότῳ δόνησις τῆς οἰκίας, ἣτις μετ' ὀ-
 λίγον κατέπεσεν. Ἀλλὰ μόλις ὁ μετὰ τρόμου ἐγερωθεὶς διοι-
 κητὴς Νέγκας ἤρρισε νὰ κατακλίνητε, πάλιν κρότος καὶ δό-
 νησις σφοδροτέρα, ἣτις μικροῦ δεῖν εἰς σωρὸν ἐρεπιεῖαν τὴν
 οἰκίαν μετέβαλε. Τότε ὁ διοικητὴς ἐντρομος ἐγερωθεὶς καὶ
 πνευστιῶν καὶ αισθημαίνων τρέχει πρὸς τὸν Δεσπότην, καὶ κρό-
 τος καὶ σεισμός τρομερός καὶ φοικώδης, λέγει, ἐξέρχεται ἀπὸ
 τοῦ χθῆς ἐκ τῆς Μονῆς μετακομισθὲν κιβώτιον, τί τοῦτο; ὁ

Π (σοχηρὰ) διοικητὴς ἐντρομος ἐγερωθεὶς

(β) Μεταξὺ τούτων ὑπῆρχε καὶ ἐπιγραφήλιον τοῦ Ἁγίου χρυσοῦφαντον καὶ πολυτίμον φέρον τὰς εἰκόνας τοῦ Σωτήρος, τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων, ὅπερ εἶχε κομίσει τότε ὁ κατετὴν Θανάσης σὺν τῷ λειψάνῳ. Κύριος οἶδε εἰς τίνας τινος χεῖρας περιέπεσε.

(γ) Ἡ μὲν Κάρα μετὰ τῆς μίας χεῖρός εἰσὶν ἐν ἰδιαιτέρῳ ἀργυροχρῶσῳ ὄχητῳ, τὰ δὲ λοιπὰ ἐν ἑτέροις κιβώτιοις.

δὲ Ἰγνατίος (δ) ἐξουπήσας ἐκ τοῦ λιθάργου Ἀσπεῦσον, τῷ
 λέγει, ἵνα τὸ ἱερὸν τοῦ Ἁγίου Χριστιανούπολεως λείψανον
 πέμψῃς ὀπίσω εἰς τὴν Μοῦνην ἐξ ἧς ἐλήφθη. Τῇ δὲ ἐπαύριον
 ὁ Ἐπίσκοπος παρήγγειλε τοῖς μοναχοῖς, τῆς παρὰ τῇ Δημη-
 τῶν κειμένης Μονῆς τῶν Αἰμυαλῶν, οὕτινες ἐλθόντες μετὰ
 θυμιάτων καὶ λαϊπάδων, ἐκρίσαν τὸ τίμιον λείψανον ἐν ἐ-
 αὐτοῦ Μονῆ, ὅτε μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τοῦ Προ-
 δρόμου Μονῆς μεληνέχθη ἐν τῷ οἴκῳ τόπῳ. Τούτων ὑπάρ-
 των αὐτόπτης ὦν καὶ ὁ ἀξιώσιμος καὶ χριστιανικώτατος ἱε-
 ροποιὸς ἐν Πειραιεῖ, εἶ καὶ νῦν ζῶν Νικόλαος Κυδωνιάτης,
 γραμματεὺς ὦν τότε τοῦ οἴκου ἐπιτρόπος ἐλάττω λέγων.
 «Νῦν οἶδα ὅτι ἡ πίστις μου εἶναι θεοδότης καὶ Χριστὸς
 Θεὸς μου». Ταῦτα ἠρώσθη πρὸς τὸν ἐν μετακρίσει τῇ ἀφῆκε
 Ἰωάννου Κυριακοῦ ἐλληνοῖδιδ ἱερέα τοῦ πρῶτου ὄντος τότε
 τοῦ ἐννενηκονταπενταετοῦς καὶ εὐναβῶς ἱερέως Ἰωάννου
 Σακελλαρίου, καὶ τοῦ Ἠγούμενου τῆς Μονῆς νῦν Ἀγαπίου
 Οἰκονόμου. Τοῦ μὲν πρώτου ἐκ Δημητῶν καταγομένου,
 τῶν δὲ ἑτέρων δύο ἐκ Στεμνίτιδος τῆς Γορτυνίας.

Κατὰ δὲ τὸ 1825, ὅτε ὁ ἐπάρατος Ἰμβριάμη προσερχόμε-
 νος τὴν Πελοπόννησον, παρέδιδε τὸ πᾶν εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς
 τὸν σιδήρον, οἱ κάτοικοι τῆς Στεμνίτιδος, ὡς καὶ ἄλλων με-
 ρῶν προσέφυγον εἰς τὴν Μοῦνην, διὰ τὸ ἀσφαλές αὐτῆς καὶ
 ἀπόδητον. Μεταξὺ τῶν πόλιων κινέφυγε καὶ ὁ προσρηθεὶς
 ἱερεὺς Ἰωάννης Σακελλάριος, ὅστις ἔτισσε δεινῶς ὑπὸ πυ-
 ρετοῦ διαλαλεῖντος (θέρμης). Ἀλλὰ τότε ἦτο πλέον ἀργά,
 διότι οἱ ἄλλοι πρὸς κινεῖσθαι τὰς θέσεις, δὲν ἀφήσαν οὔτε
 σπιθαμὴν ἰσίου ἀγάλουτων. Ἀποθανοθεὶς δὲ πρὸς τοὺς Πα-
 τέρας ὁ Σακελλάριος εἶπε. Δὲν εἶνε Πατέρες, καὶ δι' ἐμὲ μι-
 κροὰ τις γωνία θέσσω, ἵνα ἐν αὐτῇ περιτυλιχθεῖς, δώσω μι-
 κρὰν ἀνάπαυσιν εἰς τὸ ἐκ τῆς ἀσθενείας ἠτοιμισμένον σῶμά μου;
 Οἱ Πατέρες ἄν καὶ εἶχον τὴν πλήρη διάθεσιν, ἀπήντησαν καὶ
 ἀκόντες, ὅτι ἐν καιρῷ σπάθης καὶ ἐπιδρομῆς, δὲν οὐρεῖ τις
 οὔτε αὐτὸ τὸ κεφάλι του. Τότε ὁ ἱερεὺς δικαίως ἀγανακτήσας

(δ) Ἦτο τότε ὁ πρῶτος Ἀρδαμερίων, ὅστις ἄν καὶ ἔτο ἐν γνώσει πάντων, μολεταῖα ἀγρὸν ἠγῶρ. ας, ἄλλως, τε ἀνήρ φιλόσοφος καὶ γραμματικῶς κἀλλίστα συγγεγραμμένος. Αἰωνία του ἡ μνήμη!!!

διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ, εἶπε, θὰ διανυκτερεύσω ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Πάραυτα λοιπὸν διατάττει τὸν παρακολουθοῦντα υἱὸν του, ἵνα τοῦ στρώσει ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας τὴν τριχίνην στρωμνὴν του ἐν ταύτῳ δὲ ἀνάψῃ καὶ μικρὰν τινα πυρὰν πρὸς θέρμανσιν, διότι ἦτο χειμῶν. Μόλις λοιπὸν ὁ νοσῶν κατεκλίθη, ἤρχισεν ὁ πυρετὸς τὴν περιόδον του μετ' ἐπιτάσεως οὐκ ὀλίγης, ὥστε προχωρησάσης τῆς νυκτὸς ἐβύθισεν αὐτὸν εἰς τὸν λήθαργον τῆς ἀναισθησίας καὶ τὰ παραλαλήματα. Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον τοῦ ἐφάνη, ὅτι ἐξῆλθε τῆς ὥρας πύλης τοῦ ἁγίου βήματος εἰς ἀσκητῆς καὶ σεβάσμιος γέρον, παρεμφερῆς τῷ Ἁγίῳ, ὅστις μὲ ὕφος ἀπειλητικὸν καὶ ἔντονον, λέγει αὐτῷ. «Τὶ παθὼν ἄνθρωπε, κατεζάλισας ἡμᾶς διὰ τῶν στεναγμῶν καὶ πενθηρῶν φωνῶν σου; ἐγέρθητε καὶ φύγε ἐντεῦθεν, λάβε καὶ τὴν καμπύλην ράβδον σου (μαγγοῦραν).

Πάραυτα ὁ εὐλαβὴς ἱερεὺς εὐρέθη ὀρθῶς, οὐδένα βλέπων κρατῶν τὴν ράβδον εἰς τὰς χεῖράς του (ἦν ὡς ἐνθυμεῖται καλῶς εἶχεν ἀφήσει, ὅτι κανεκλίθη εἰς ἓν τῶν στασιδίων τοῦ δεξιοῦ χοροῦ) Καὶ μῆτε ἴχνος ἀσθενείας ἐν ἑαυτῷ αἰσθανόμενος Ταῦτα διηγούμενου μοι τοῦ εὐλαβοῦς γέροντος, τὰ δάκρυα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ κρουνηδὸν ἔρρευσαν· ζῆ δὲ εἰσέτι.

Ὅπως ἐκκλητικὸν εἶνε καὶ ὄπερ μέχρι σήμερον ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ τούτου λειψάνου ἐνεργεῖται. Ὅσάκις μέλλει νὰ συμβῆ θεομηρία τις, μέλλουσα νὰ καταστρέψῃ τὰ κτήματα τῆς Μονῆς ἢ καὶ ὅλης τῆς ἐπαρχίας, ἢ λοιμὸς τις μέλλων νὰ ἐπιφέρῃ θραῦσιν μεγίστην εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἕνεκα τῆς δικαίας του ἀγανακτήσεως, ἢ ἐπιβουλὴν καὶ καταδρομὴν τινα γενικὴν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἢ περιέχουσα τὸ λείψانون λάρναξ ἐκπέμπει τριγμὸν τινα, ὅτε μὲν ἐλαφρόν, ὅτε σφοδρὸν ἀναλόγως τοῦ μεγέθους τῆς γενησομένης βλάβης, ὥστε καὶ πᾶς μὴ γινώσκων, ὅτι ἐν τῷ ἱερῷ βήματι κεῖται τὸ ἱερόν λείψانون, ἔαν τυχὸν ἀκούσῃ τὸν τοῦτον παρρηθὺς καταλαμβάνεται ὑπὸ φρίκης καὶ τρόμου, καὶ εἰς αὐτὸν ἀνεξηγήτου.

Τοιοῦτον μέγαν καὶ φοβερόν ἦχον τριγμοῦ ἔξέφερεν, ὅτε κατὰ τὸ 1769 ἡ Μονὴ ἔμελλε νὰ πολιορκηθῆ ὑπὸ τῶν Ἀλ-

βανῶν, ἦτις, μετὰ τῶν ἐκ διαφορῶν μερῶν ἐν αὐτῇ συρρευσάντων, ὡς ἐκ θαύματος ἐσώθη τοιοῦτον τριγμὸν ἐξέπεμψε, καὶ συγγάκις ἐξέπεμπε πρόένδους ἔτους, ὅτε ἔμελε νὰ ἐγερθῆ ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις. Τοιοῦτος τριγμὸς παρὰ τῶν Πατέρων ἠκούσθη πρὸ τῆς διαλύσεως τῶν Μονῶν. Τοιοῦτος τριγμὸς ἠκούσθη τὸ 1849 ὅτε σφοδροτάτη πλημμύρα κατέστρεψε καιρίως τὰ κτήματα τῆς Μονῆς, καὶ πλείστοι ἄνθρωποι καὶ ζῶα κατεπνίγησαν. Τοιοῦτος τριγμὸς ἀκούεται, πλὴν ἐλαφρῶς ὁσάκις μέλλει τις τῶν πατέρων νὰ ἀποθάνῃ, ἢ ὁσάκις τυχὸν παρμελεῖται ἡ ἄψις τοῦ φωταγωγοῦ τοῦ Ἁγίου Ἄρθου κανδήλας.

Ἄξιον δὲ ἀκοῆς εἶναι καὶ τὸ πῶς τὸ ἱερόν τοῦτο λείψانون μετηνέχθη εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἀπὸ τῆν Χριστιανούπολιν. Ἄλλ' ἐπειδὴ τοῦτο πάντα εἶναι ἱστορία δολοκλήρος, περιοριζήμεθα εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα. Ὁ ἐπίσημος τότε Ἀθανάσιος Κουλάς, σύγχρονος ὢν τῷ Ἁγίῳ καὶ συγγενῆς, χριστιανὸς δὲ καὶ περὶ τὴν πίσιν σταθερὸς, ἐγίνωσκε τὰ κατὰ τὸν Ἁγίον, καὶ μάλιστα τὰ θαύματα. Ὅθεν ἰσχυρὸν τότε μεγάλως, ἐφρόντισε διὰ μέσον τινὸς εὐφροῦς, καὶ μετέφερε τὸ ἱερόν τοῦ Ἁγίου λείψانون ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Μητροπόλεως τῆς Χριστιανουπόλεως, ἐνθα ἦτο τεθειμένον (α) Ἐκρινε δὲ εὐλογον νὰ τὸ ἀποστείλῃ εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Προδρόμου, καὶ διὰ τὴν ἀσφάλειαν, καὶ διότι ἴσως ἦν θέλησις θεία, ἐπειδὴ ἔμελλε νὰ ἐρημώσῃ ἡ Χριστιανούπολις. Τὸ ἱερόν τοῦτο λείψانون ἐκπέμπει τοιαύτην εὐωδίαν ἦτις μὲ οὐδεμίαν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ὀσμῶν ἔσιν ὁμοία. Καὶ ἐξ ὧν μὲν ἀνέγνων καὶ ἐξ ἄλλων ἤκουον περὶ τῆς εὐωδίας τῶν ἁγίων λειψάνων, διετήρουν τὴν πεποῦθησίν μου στερεὰν καὶ ἀκλόνητον, αὐτόπτης ὅμως ὅμως οὐδέποτε τοιοῦτον τινὸς ἐγενόμην. Ὅτε δὲ κατὰ τὸν Μάιον τοῦ 1870, τῆς μνηγγίτιδος ἐνοσηψίας ἐν τῇ Σιεμνίτση, τῇ προτάσει τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς καὶ τῶν κτιοίκων, μετηνέχθη πρὸς τῶν Πατέρων τῆς Μονῆς ἡ τιμία Κάρα καὶ ἡ

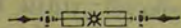
(α) Ὁ Καπετὰν Θανάσης μετέβη μετὰ τὴν ἐλπίδα ἵνα φέρῃ τὰ ὀστέα τοῦ Ἁγίου, ἀλλ' οἱ ἀνορθῶντες τὸν ναὸν εὐχόμενοι αὐτὸ σύσσωμον καὶ ἄρητον εὐδοῦν ἀπέβη. Ἡ ἀπέλεια ὅμως καὶ ἀπεριοκηνία τινῶν Μοναχῶν ἔπειτα, ἔβλαψε τὸν πολυτίμον τοῦτον θησαυρὸν, καθότι ἠρροτήσασαν, χριν δὴθεν σεβασμοῦ, τὸ λείψانون οὐσιαστικῶς.

λάρναξ μετὰ τοῦ διασωθέντος ἐπιλοίπου σώματος, τότε καὶ ἐγὼ εἶδον ὅ,τι οὐδέποτε εἶδον καὶ ὁσπράνθην. Μετὰ τὴν μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων ὑποδοχὴν τοῦ τιμίου λειψάνου ὑπὸ τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, κατετέθη ἐν τῷ Κεντρικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἐνθα ἐψάλλη ὁ ἔσπερινός, καὶ πάλιν ἀπεκομίσθη ἐν τῷ οἰκίῳ τόπῳ.

Ἴδου λοιπόν, εὐσεβεῖς ἀναγνώσται, ὅτι καὶ ἐν Γορτυνίᾳ κέκρυπται θησαυρὸς μέγας, ὡς οἱ θησαυροὶ καὶ στῦλοι ἐκεῖνοι τῆς Κερκύρας, Ζακύνθου καὶ Κεφαλληνίας, ὅστις διὰ τῶν θαυμάτων ἀποδεικνύει κατὰ καιροὺς τὴν ἐστὶν Χριστιανικὴν πίστιν. Προσκαλουμένη ἡ τοῦ Ἁγίου τούτου Κάρα εἰς περιστάσεις καταστρεπτικὰς, οἷον δεινὰς ἀσθενείας, λοιμικὰς νόσους, καὶ εἰς ἀνομβρίας, εἰς ἐμφάνισιν τοῦ φθοροποιοῦ σμήνους ἀγοιδῶν καὶ εἰς ἄλλα παρόμοια, τάχιστα ἐπιφέρει τὸ ποθοῦμενον αἶτημα καὶ ἀποτελεσμα, ὅπου μετὰ πίστεως τὸ ὄνομά του ἐπικαλεῖται, πάραυτα ἐκ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου τοὺς ἐπικαλουμένους λυτροῦται, καὶ ἐπιλείπει με διηγούμενον ὁ χρόνος, ἐὰν θελήσω γὰρ διηλώσω τὰς κατὰ τόπους μίαν πρὸς μίαν πολυειδεῖς αὐτοῦ θαυματουργίας.

Ἄλλ' ὦ θεοδόξοστε Ἱεράρχα, τρισέβαστε τοῦ Χριστοῦ λάτρα καὶ τῆς ἀθανασίας ἐπόνυμε Ἀθανάσιε, ὡς ἔχων παρηγοσίαν πρὸς Κύριον, διαφύλαττε τὴν πόλιν ἢ τὴν Μοῖνὴν ταύτην καὶ τοὺς τὴν ἱεράν σου μνήμην ἐπιτελοῦντας πιστοὺς ἀπὸ τῶν πανολεθρίων νόσων καὶ πάσης ἄλλης θλίψεως καὶ ἀνάγκης. Στήριξον ἡμᾶς οὐρανόθεν διὰ τῶν ἁγίων σου προσφειῶν εἰς τὴν Παναγίαν καὶ ἀμόμητον τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν πίστιν, ἣν ἔργῳ καὶ λόγῳ ἐδόξασας, καὶ δι' αὐτῆς ἐδοξάσθης. Ἀπέλαυε καὶ ἀποσύβει τὸν κατὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν λυσσῶντα νοητὸν ἐχθρόν. Καὶ τὸν υπεράγαθον ἡμῶν Δεσπότην Ἰησοῦν Χριστὸν πρόσβευε, ἵνα τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν ἀνάψῃ καὶ τὴν καλὴν ὁμολογίαν, ὅτι «Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτυλοῦντες ὁσῶσαι, ὧν εἰμι ἐγὼ πρῶτος» εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ριζώσῃ καὶ ταύτην ἐν τῇ ὑστάτῃ πνοῇ ἡμῶν τὸ σῶμα ἡμῶν ψυθυρίσῃ.

Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου σου προσβείασι Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ ὁσῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Τοὺς ἐν κομίνῳ παῖδας

Ο χαυμενίας καὶ δεήσεσι πυκναῖς, καὶ τῇ ἐγγουτεῖᾳ τὸν ῥοῦν τὸν παθῶν, χειρωσάμενος, πνευματικὴν εὐαχίαν ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ σήμερον παρατίθεται, καὶ βοᾶν ἐπαίγει. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς Ἀθανασίου.

Νικήσας νίκην κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἦνπερ κατενίκησαν Προφήται καὶ Μάρτυρες, καὶ ὁ κλεινὸς τῶν Ἀποστόλων διάσος, Ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους ἐξέπληξας. Ἡμᾶς οὖν σῶζε ἀεὶ τοῦ λαοφθόρου λοιμοῦ.

Ἰερατεύσας νεύσει θεϊκῇ, τοῦ Εὐαγγελίου διαπρύσιος κήρου Ἰϋ γέγονας. Καὶ τοῦ Χριστοῦ τοῖς ἴχνεσιν ἐπόμενος, ὑπογραμμὸς ἀρετῆς ἀναδέδειξαι, καὶ εὐλογεῖς τὸν Θεὸν ἐν οὐρανοῖς κατοικῶν.

Επὶ τὴν θεῖαν ἡρθῆς σκοπιάν, ἀρχιερωσύνης καθαρότητι νοῦ Ἀθανάσιε, καὶ τὸν στανρόν σου ἐπ' ὤμων ἀράμενος, τῷ κόσμῳ ἐνεκρώθης ἰσάγγελε, καὶ ἀπεδείχθης τρανώς τῶν πενομένων τροφεύς.

Θεοτοκίον.

Νενεκρωμένον πάθεισι δεινοῖς καὶ τῶν ἀκαθάρτων λογισμῶν τοῖς βελέμοις βεβλημένον με ἔγειρον, ὦ Θεοῦ Λόγου υπεραγνὸν σάκνωμα, Μαρία Θεοτόκε Μητρᾶνανδρε, ἡ τέξασα τὸν Θεὸν διχατροπῆς καὶ φυρμοῦ.

ᾠδὴ η'. Ὅν φορίττουσιν Ἀγγελοι.

Ραθάμιγγες κόνεως ἐκ λάρνακος τῆς σῆς, ἐκβλύζουσιν Ἀγίε, καὶ πάντας τοὺς πιστοὺς λυτροῦντα κινδύνων, τελοῦντας πιστῶς καὶ ἀνευφημοῦντας τὴν γεραράν σου μνήμην.

Ο ὑράνιοι Ἀγγελοι καὶ πᾶσα σεπτὴ Ἱεραρχῶν ὁμήγουρις, κροτοῦσι τοὺς σοὺς πανσέπτους ἀγῶνας, καὶ ἔχουσι νῦν

σύσημόν σε Πάτερ εις πάντας τούς αἰῶνας.

Φαιδρύνεται σήμερον ἐνδόξως καὶ τερπνῶς ἡ Γορτυνία ἅπασα· Σικραῖ δὲ εὐαγῶς τιμία Προδρομοῦ καὶ ὁσία μονή, θησαυρὸν εὐροῦσα τὰ λείψανά σου Πάτερ.

Αγνεῖαν ἐξήσκησας νηστεῖαν προσευχὴν ἐκ βρέφους, ὦ Ἅγιε πενήτων καὶ γυμνῶν τροφεὺς καὶ προστάτης, διόρθωσις ἀκριβής, τῶν ἁμαρτανόντων σὺ ἀνεδείχθης Πάτερ.

Θεοσκίον

Ο τόκος σου ἔθλασε πανύμνητε Ἄγνή, τὴν κεφαλὴν τοῦ δράκοντος. Κοιμήσας γὰρ δολερῶς τὴν Εὔαν ἀπάτη, συνέσυρεν ἅπαν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὴν παρανομίαν.

Ἔδῃ Θ'. Τὴν φωτοφόρον Νεφέλην.

Νῦν οὖν Γορτύνιοι πάντες, δεῦτε ἀθροίσθητε πόθῳ, καὶ περιπνύσασθε θερμῶς, τὴν πανσέβαστον Κάραν, καὶ ἐμφορήθητε ὁσιῆς εὐόδους καὶ θείας ἐκ τῆς λάρακος ἀνυμνοῦντες καὶ βοῶντες, σῶσον πάντας ἱεράρχα σαῖς εὐχαῖς.

Τὴν φωτοφόρον σου μνήμην, ἐπιτελοῦμεν ἐνθέως, ὧδαῖς καὶ ὕμνοις ἱεροῖς, Ἄθανάσιε Πάτερ· θαυματουργὸς γὰρ ἀληθῶς, ἡμῖν ὁσημέραι ἀναδείκνυσαι, καὶ τὴν θεῖαν σου Κάραν, ἐγκατέλιπες ἡμῖν ὡς θησαυρὸν.

Ηνίκα μέλλει ὁ Κτίστης, τὰ ἔθνη ἅπαντα κρῖναι, τότε παρῶσθητι γοργῶς, καὶ λιπάρησον Πάτερ, ἵνα ὁ δύστηνος ἑυσθῶ, τῆς γένης ἐκείνης καὶ τοῦ σκόληκος, καὶ τὸ πλῆθος παρῖδη τῶν ἔμων παισιμάτων ὁ Κριτής.

Νικητικὰ μὲν βραβεῖα, τῆς ἀρετῆς ἦρω Πάτερ· ὡς γὰρ ποιμὴν ἀληθινός, καὶ τυφλῶν ποδηγέτης ὑπερεπίθης σὴν ψυχὴν, καὶ τοῖς πᾶσι πάντα γέγονας οὐράνιε, ἵνα πάντας κερδήσῃς, καὶ προσάξῃς τὸ σὸν ποιμνιον Χριστῷ.

Σῶσον ἡμᾶς Θεοτότε, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, καὶ Θεοτόκον ἀληθῶς, καὶ Παρθένον πρό τόκου, καὶ μετὰ τόκον ἀψευδῶς καὶ ἐν τόκῳ σὲ ἀνακηρύττοντας. Προσκυνοῦ-

μεν οὖν Μῆτρο, καὶ λατρευόμεν τὸν τόκον σου Ἄγνή.

Ἐξαποστειλάριον. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθομεν.

Αθανασίου σήμερον, τοῦ σεπτιῷ Ἱεράρχῳ, καὶ Χριστιανουπόλει, ὑπερέκλου ποιμένος, καὶ Γορτυνίων προστάτου, χαρμονικῶς ἐκτελοῦντες μνήμην τὴν παναοίδιμον, ἀπαντλοῦμεν ἀφ' ἰδῶς ἐκ τῆς σοφοῦ, θαυμάτη χαρίσματα καὶ ἰάσεις· καὶ πρὸς Θεὸν κεκτῆμεθα ἀκαταίσχυτον πρόσβυον.

Εἰς τοῦ; Αἴνου; Ἰστώμεν Στιχ. ἔξ καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς προσόμια τέσσαρα.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Τῆς καλλιγόνου τὸ θρέμμα Κερκύρας μέλιψομεν, καὶ τὸν τῆς Γορτυνίας ἀρωγόν καὶ προστάτην, καὶ θεῖον Ἱεράρχην θαυματουργὸν τῆς Χριστιανουπόλεως. Αὐτῷ βοήσωμεν πάντες εὐλογοῦντες, χαίροις Πάτερ ἀγιώτατε.

Δεῖτε πιστοὶ συνελθόντες, περικυκλώσωμεν, τὴν θήκην τῶν λειψάνων, ἵνα ἐμφορηθῶμεν, καὶ ἀπλέτου θείας ὁσιῆς, καὶ τερπνῶς ἐκβοήσωμεν, τοὺς ἐκ κινδύνων καὶ ψλῆψεων πολλαπλῶν, τρυχομένους· Πάτερ πρόφθασον.

Οὔτε λαμπρότης χρυσοῦ, οὔτε γορέων στοργή, κατίσχυαν σαλευσαι, τὸν σιερέμιον Πάτερ, πύργον τῆς ψυχῆς σου, ἀλλ' ἀρεκῶς τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας καὶ ἐμαγεῖον τοῦ σκευῦ τῆς ἐκλογῆς ἀνεδείχθης ἱερώτατε.

Τέρπου ἀγάλλου καὶ σκίρτα, μονὴ Προδρομοῦ λαμπρῶς, κατέχουσα ἐν κόλποις χοῖμα μέγα καὶ θεῖον, Χριστοῦ τὸν Ἱεράρχην τὸν θαυμασιόν, καὶ σεπτὸν Ἄθανάσιον, τῶν Γορτυνίων προτύγιον, ἀραγές, καὶ φρουρὸν ἀκαταιάχητον.

Δόξα, ἦχος πλ. α'.

Ως σημεριάλῃς φιάλη, καὶ πολυτίμητος γάρδος, προτίθεται ὧν ἡ πάντιμος Κάρα σου Ἄθανάσιε, τοῖς μετὰ πόθου πιστοῖσι, θεῖθρα ἰάσεων πελαγίζουσα. Το γὰρ τρισάξιον φῶς, τῆς υπερφύτου Τριάδος λατρεύσασα, ραιδρᾶς καὶ ἀγαθῆς σὺ ἀσπράττει τὰς μαρμαρυγὰς. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς σήμερον μετὰ σιοίμ ν ι τῷ π εὐματι, ἐν κατανύξει καρδία; βοῶμεν Ἄναψ ν.

ἡμῖν, τὸ πῦρ Χριστιᾶ τῆς οἴης ἀγάπης, ταῖς λιταῖς τοῦ θερά-
ποντός Σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ρίξωσον τὸν φόβον τῶν
ἐντολῶν Σου. Ἐνίσχυσον δέ, ὅπως κατ' ἔτος τελῶμεν, τὴν πα-
ναγίαν τοῦ Ἱεράρχου σου κήμησιν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς. Δοξολογία Μεγάλη.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικὰ ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ Ἁγίου
φθὴ Γ' καὶ ΣΤ' εἰ δόξει τῷ περιεπτῶτι, Ἀπόστολον καὶ
Ἐὐαγγέλιον ζῆτει, εἰς Ἱεράρχην ΙΓ' Νοεμβρίου, Κοινωνι-
κόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

ψαλλόμενα εἰς τὴν ἐπιδοχὴν τῆς τιμίας Κάρας,
εἰς παράλλησιν, καὶ εἰς τοὺς ἀγιασμούς

Χριστιανουπόλεως τὸν καλόν, καὶ σεπτὸν ποιμένα, Ἄθα-
σιον τὸν κλεινὸν τιμήσωμεν πάντες, ὡς μέγαν Θεοῦ φι-
λον, καὶ Γορτυνίων σθένος ἀγαταμάχητον.

Τὸν ἐν Ἱεράρχαις θαυματουργόν, καὶ τὸν ἐν κινδύνοις,
ἀπροσμάχητον βοηθόν, τὸν θεῖον ποιμένα, καὶ λει-
τουργόν Κυρίου, Ἄθανάσιον τὸν νέον πάντες τιμήσωμεν.

Εχοντες τὴν Κάραν σου τὴν σεπτὴν, Ἄθανάσιε Πάτερ, ὡς
προπύργιον ὀχυρόν προσφεύγομεν ταύτῃ, ἐν πᾶσι τοῖς
κινδύνοις, καὶ λοιμικῆς τῆς νόσου ἀπολυτρούμεθα.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ, ὅτε τὸ Πύσχα γίνεται προϊμώτατον, συμβαίνει παύεσθαι μὲν
τὸ Πεντηκοστάριον κατὰ τὴν εἰς' τοῦ παρόντος Μαΐου μηνός, ἀρχεσθαι δὲ
ἀπὸ τῆς ιη'. αὐτοῦ τὴν νηστείαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐν ἣ, μετὰ τῶν
ἐν τῷ Ἑσπερινῷ Προσόμοια τοῦ καθ' ἡμέραν Ἁγίου, ἀπαιτοῦνται Θεοδοκία
ἢ Σταυροθετοκία, ὁμοια ἐκείνοις, διὰ τοῦτο ἐτέθησαν ἐκ τῶν χειρογράφων,
ἐν τῷ τέλει τοῦ παρόντος μηνός, τοιαῦτα Θεοδοκία καὶ Σταυροθετοκία ὡ-
σαύτως καὶ ἕτερα, μετὰ τὸ Κάθισμα, τῆς γ'. φθῆς' ἵνα ἕχῃ ἕκαστος τὰ
πάντα, ἐκ τοῦ προχείρου διὰ τὴν ἡμετέραν ἀπαιτήσιν αὐτά.